ДУШУ БОГУ, ЖИТТЯ УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ НІКОМУ!

ЗСУ ІНФО

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ №3, ГРУДЕНЬ 2016 РОКУ

ВІТАЄМО ОСОБОВИЙ СКЛАД ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ З 25-РІЧНИМ ЮВІЛЕЄМ!

Ми ті, хто борються за майбутнє нашої країни , не зважаючи на своє....

Президент Петро Порошенко присвоїв звання Герой України двом бійцям — Андрію Снітку та Сергію Табалі, які віддали своє життя захищаючи незалежність і територіальну цілісність України під час антитерористичної операції.

Відповідні Укази Глава держави підписав 21 листопада.

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, виявлену особисту мужність і героїзм у складних умовах загрози життю та здоров'ю громадян, звання Героя України присвоєно **Андрію Снітку** посмертно.

З перших днів Революції Гідності Андрій Снітко брав активну участь в протестному русі. З початку збройної агресії Росії вступив добровольцем та проходив службу у батальйоні патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» Головного управління МВС України. Протягом липня-серпня 2014 року проявив сміливість та мужність під час низки бойових операцій з визволення міста Маріуполь Донецької області. 20 серпня 2014 року поблизу міста Іловайськ Донецької області у складі групи здійснював бойове завдання. Під час зачистки території від терористів у напрямок групи була закинута ручна граната. Андрій, усвідомлюючи смертельну небезпеку членам групи, не вагаючись накрив своїм тілом гранату, чим врятував своїх побратимів від загибелі ціною свого власного життя. Герою було 18 років.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, незламність духу, звання Героя України присвоєно **Сергію Табалі** посмертно.

Сумчанин Сергій Табала (позивний «Сєвєр») з перших днів грудня 2013 року був активним учасником Революції Гідності. У зону проведення АТО вісімнадцятирічний патріот пішов добровольцем захищати Батьківщину від озброєних терористичних угрупувань. Воював в Донецькому аеропорту. Був поранений, але залишився строю. Кіборг героїчно загинув 6 листопада 2014 року від вибуху артилерійського снаряду під час штурму бойовиками диспетчерської вежі Донецького аеропорту.

Сергій Табала похований на Алеї Слави Центрального міського цвинтаря у рідних Сумах. Розпорядженням Сумського міського голови від 19 лютого 2016 року іменем Сергія Табали названо вулицю, на його честь встановлено меморіальну дошку в Сумській спеціалізованій школі № 9.

РІК ВІЙНИ “КІБОРГА” ЗАРЕЧНЄВА

У студента факультету режисури і шоу-бізнесу Київського національного університету культури і мистецтв Ярослава Заречнєва є мрія — зняти власний фільм про «кіборгів».

Він — кавалер ордена «За мужність» III ступеня, один із українців, які стояли на смерть у донецькому аеропорту. Сам «кіборг» родом із невеличкого містечка Вишневе, що на Київщині. Захищати Батьківщину і жити для інших — саме такий шлях обрав для себе цей 24-річний хлопець. За рік війни на Донбасі він побував у найгарячіших точках — Докучаєвську, Гранітному, Новоласпі, Старогнатівці, Новотроїцькому.

На збори — дві години

Ярослав проходив строкову службу в 2009-2010 рр. у Криму, в розвідроті окремого батальйону морської піхоти. Брав участь у навчаннях «Сі Бриз-2010», спільних навчаннях із спецпідрозділами «Альфа» і «Сокіл». Тож підготовка морського піхотинця була доволі серйозною. Коли ж «зелені чоловічки» вторглися до Криму, відразу пішов до військового комісаріату, адже на окупованому півострові залишилися його товариші по службі та командири — справжні патріоти України. У військкоматі сказали, що ситуація вкрай напружена і запропонували пройти десятиденні навчальні збори. Того ж дня (10 березня 2014 року. — Прим. ред.) йому вручили повістку і направили до Білої Церкви, на Великополовецький полігон. За кілька днів мобілізовані у складі 72-ї окремої механізованої бригади відпрацьовували бойові навички вже на житомирському полігоні, а за три тижні ешелоном вирушили до станції у Комиш-Зорі Запорізької області. Там базувалися до 9 травня.

Саме в День перемоги 2014 року 2-й батальйон пройшов бойове хрещення в Маріуполі. Так звані «мирні» мешканці, а насправді — проросійські бойовики тримали у міському управлінні МВС заручників. Сепаратисти барикадами заблокували в'їзди-виїзди з міста, а на шляху колони виставляли живий щит зі старих людей, дітей і жінок.

Ярослав із побратимами витримав цей іспит гідно. Його БМП проривала барикади місцевих бойовиків і за командою вправно поливала свинцем терористів, що засіли у будівлі МВС. Завдяки прицільному вогню та діям нацгвардійців і спецпризначенців вдалося врятувати двох старших офіцерів, яких тримали в заручниках.

— Того ж дня ми відійшли до смт Ялта, що за 25 км від Маріуполя, — згадує Заречнєв. — Через два тижні комбат майор Михайло Драпатий перед строєм оголосив, що для виконання бойового завдання йому потрібні добровольці. Зголосилося з вісімдесят бійців, і колоною із семи БМП ми вирушили, як з'ясувалося згодом, у кількамісячне відрядження, що розділило наше життя на «до» і «після».

Коли з маріупольського аеропорту мотострільців на Іл-76 доправили до Мелітополя, ні командир БМП Андрій Литвинов, ні механік-водій Андрій Дягілєв, ні друзі Ярослава, два брати — молодші сержанти Роман і Андрій Борсуки, ні гранатометник Володимир Гамза та його помічник Віктор Борейко не здогадувалися, через яке пекло війни їм невдовзі доведеться пройти.

Спочатку бійці очікували, що їх відряджатимуть до Криму. Та події розгорталися швидко. У Мелітополі їх знову завантажили в літаки. Після отримання польових кухонь та американських сухпаїв борти злетіли, а сіли в аеропорту «Донецьк». Це відбулося 28 травня. На той час наші звільнили старий і новий термінали, будівлю швидкої допомоги, так звану ВІП-зону Ахметова з офісами, ангарами і особистими літаками бізнесмена. Попри доволі спокійну тодішню ситуацію, вже наступного дня, немов щось знаючи, він швиденько дав команду підняти ті літаки в повітря.

У донецькому пеклі

Бої за донецький аеропорт, який мав стратегічне значення, почалися 26 травня. Напередодні, коли туди зайшли терористи батальйону «Восток-2», жоден цивільний літак вже не зміг сісти на злітну смугу. Українські військові провели найуспішнішу операцію з початку АТО — визволення аеропорту від ворога, яке тривало лічені години. Операція розпочалася силами 3-го окремого полку спецпризначення за підтримки авіації. Наших хлопців висадили з вертольотів, а штурмова авіація розстріляла вогневі точки противника і підтримувала бійців, доки над аеропортом не замайорів синьо-жовтий прапор. У лавах бандформувань розпочалася паніка, відступаючи, вони поливали вогнем всіх, кого бачили, навіть своїх.

Загалом оборона аеропорту тривала 242 дні. Два з половиною місяці на летовищі провів і Ярослав Заречнєв. Серед терористів, що протистояли українцям, особливою жорстокістю вирізнялися кадирівці та осетини.

— Тільки-но ми приземлилися, чотири «сушки» зробили заходи по новому терміналу, «працювали» вертольоти. А ми на БМП поїхали зачищати «зеленку» поблизу Спартака. Всю зрешетили. Скільки загинуло ворогів — не знаю, але за кілька днів звідти добряче смерділо. Завдяки цим втратам бойовиків у перші дні в нас було лише два «трьохсотих» серед нацгвардійців, — розповідає Заречнєв. — Надалі хто тільки нас не намагався штурмувати. Коли ми опинилися в повній блокаді, нам скидали провізію. Виживали й власними зусиллями. У пошуках їжі під ворожим вогнем ми обшукували поневічені термінали, знаходили якісь крупи. А ще поряд з аеропортом, у селі Спартак, була розташована протиповітряна військова частина. Коли нам вдавалося прорватися до наших сусідів, військові ділилися з нами провізією.

Найбільше матросу запам'яталися сутички із ворожими танками. Наприкінці серпня, отримавши велику кількість російських «Градів», бойовики почали перші обстріли. Танки із замазаними номерами регулярних частин армії РФ почали виходити на позиції та стріляти по аеропорту. 10 вересня бойовики отримали підкріплення: російські Т-72, просто з ешелонів, 240-міліметрові міномети «Тюльпан», гаубиці, потужні «Урагани» і натренованих у польових таборах найманців.

На той час у «кіборгів» не було навіть ПТУРів. Сім БМП із 72-ї бригади ворожим бойовим машинам теж не могли стати на заваді. На це й розраховували окупанти, коли пішли в чергову атаку. Тоді українців виручили власна кмітливість і необізнаність «сепарів». Командир мінометної роти старший лейтенант Синебок організував стрільбу по танках. Противник не очікував такого шаленого опору, тому швидко відступив. Окупанти були впевнені, що на летовищі перебувають кілька сотень бійців. Насправді ж тоді оборону тримали трохи більше 150 захисників — бійців із 2-го полку спецпризначення, 25-ї повітряно-десантної бригади та із 72-ки. Ці відчайдухи мали лише некомплект боєприпасів, який їм скидали з літаків. З першими відбитими потужними атаками бойовиків і народилася легенда про «кіборгів». І першими українських оборонців так почали називати саме вони.

Але найтяжче в ці дні було із пораненими. Дев'ятнадцятирічний боєць Мураха дістав тяжке поранення в голову, три дні боролися за його життя. Але без оперативного втручання він загинув. Тому наступних трьох «трьохсотих» віддали в донецьку лікарню. Бойовики з ними не церемонилися — один невдовзі помер, двох інших, ледве вони встали на ноги, взяли в полон.

Заречнєву запам'ятався фейк, який місцеві «сепари» розповсюджували через Інтернет. Мовляв, на летовищі їм протистоять іноземні найманці: «Це не українська армія — ці воюють професійно, подивіться на їхню форму! (за словами Ярослава, деякі з оборонців справді закупили собі солідне екіпірування власним коштом та з допомогою волонтерів. — Прим. ред.)» Насправді ж у перші місяці війни неоціненну допомогу армійцям надали волонтери. У Заречнєва обмундирування розлізлося в перші ж дні донецького «дербі». Спочатку і бронежилет йому не дістався, мовляв, для чого він навіднику-оператору БМП. Для нього захист — це його бойова машина, броня. Тож коли на всіх не вистачило бронежилетів і шоломів, Заречнєв телефонував сестрі, яка за допомогою волонтерів все купувала, навіть військову форму. А потім ще й знаходила можливість якось доправити військову амуніцію. «Кіборгів» із 72-ї омбр замінили вояки із 93-ї і 51-ї бригад.

Рейд тилами ворога

Після нетривалої відпустки морпіха Заречнєва чекало чергове випробування. Хлопці з його батальйону в складі бригади кілька тижнів тримали оборону поблизу прикордонного переходу «Ізварине».

Двадцять два дні оточення! 22 дні суцільних артилерійських обстрілів і раптових нальотів, атак танкових груп найманців. 22 дні, коли з товаришем ділили сухпай, коли доводилось рахувати кожен снаряд, кожен набій для автомата, кожну ракету ПТУР. 22 дні поруч з тяжкопораненими, а коли їх вдасться вивезти, не знав ніхто. Не витримавши шквального вогню бойовиків, частина бригади відступила на територію Росії. Але кілька десятків солдатів усе ж залишилися на своїх позиціях. Комбат другого батальйону майор Михайло Драпатий у полон здаватися не захотів. Він зібрав усі сили в єдиний кулак, все, що залишилося від бригади, підготував до бою всю вцілілу техніку, яку вдалося відремонтувати, і зі зброєю в руках повів хлопців з оточення на прорив.

До 72-ї бригади приєдналися бійці з 24-ї,51-ї механізованих бригад, а також 79-ї аеромобільної бригади і 3-го полку спецпризначення. З ворожої пастки виходили одночасно з двох боків: з району Савур-Могили удару по позиціях бойовиків завдали основні частини, тим самим відкривши коридор, а з прикордонних районів у бойовому порядку висунулися оточені українські прикордонники з Должанського, Дякового і Червонопартизанська. У найскладніших умовах — по суцільних мінних полях, під безперервними ударами російської артилерії, знищуючи засідки російських найманців, вийшло 410 бійців. Вони змели всіх, хто намагався перекрити їм шлях. Вийшли на танках, БМП, БТРах, самохідних гаубицях, не здавши свою зброю ворогу.

Хоча фортуна на війні була прихильна до Ярослава, не минулося без поранення. На крок від смерті він опинився в жовтні 2014-го біля Докучаєвська — в населеному пункті Миколаївка. Ворожа міна влучила у бліндаж, де було троє бійців. Заречнєв лише пам'ятає ударну хвилю, вибух, після якого огорнула суцільна темрява. Він був контужений, осколком поранило ногу. На щастя, військові медики спрацювали на відмінно. Бійця відразу доправили в смт. Куйбишеве, де базувався польовий госпіталь з Одеси, надалі — вертольотом у Дніпро. Реабілітацію проходив уже в Білій Церкві.

24 серпня на параді до Дня Незалежності України на Хрещатику, глядачів вразила не тільки потужна новітня військова техніка. В двох парадних розрахунках, чітко карбуючи крок, пройшли герої і ветерани АТО. Ці чоловіки знають ціну перемог. Диктор наголосив, що в строю героїв і орденоносець Заречнєв, який за рік війни став справжнім головним болем для російських найманців. Його БМП-2 пройшла всі пекельні місця на Сході і нещадно викошувала десятками усіляку нечисть із рідної землі.

— Коли в 2010 році я вперше брав участь у параді у складі підрозділу морської піхоти, де проходив строкову службу, в мене навіть думки не виникало, що за шість років знову буду на Хрещатику. І теж маршуватиму тут, — говорить матрос Ярослав Заречнєв. — Але нині ситуація докорінно змінилася. Цей парад не заради параду або якогось піару. Це дійсно був приклад для всього світу нашої непохитності й віри в перемогу в ім'я незалежної України.

І сьогодні Ярослав не розриває зв'язків із армією. Тільки за цей рік він тричі був на військових зборах, бере активну участь у роботі громадського об'єднання ветеранів АТО Києво-Святошинського району. А в цивільному житті робить кар'єру в одному із відомих супермаркетів, вступив до КНУКіМу. Мріє зніматися в кіно.

— Ви знаєте, ніщо так сильно на війні не вражало, як дитячі листи і малюнки, які нам привозили волонтери, — згадує Ярослав. — Чоловіки, які чимало бачили, не могли стримати сліз. Я особисто кожному з малюків написав відповідь — адже вони її чекали. А в нас з'являвся сенс. Сенс жити, виживати, боротися і перемагати.

Юрій Смєлов, "Військо України".

МИ ВИЗВОЛИТЕЛІ, А НЕ ОКУПАНТИ...

Військовослужбовці здійснили інформаційно-просвітницький «марш-кидок» школами Маріуполя.

Військово-патріотичне виховання та просвітницька робота українських військовослужбовців з місцевою молоддю належить до добрих традицій військових частин оперативного командування «Південь».

Днями представники однієї з частин, які виконують завдання із захисту України на визначеному напрямку, здійснили своєрідний «інформаційний марш-кидок» школами Маріуполя.

На Уроках мужності, які проводили військовослужбовці, спілкування з учнями було щирим і невимушеним. Воїни не лише розповідали про свою службу, але й відповіли на чимало запитань від підлітків, які з неприхованою цікавістю прагнули дізнатися про суворі армійські будні.

— Є сподівання, що після таких зустрічей поняття патріотизму, відданості справі, почуття обов'язку перед Батьківщиною стали для молоді виразнішими, більш усвідомленими і відчутними, — говорять військовослужбовці.

Своєю чергою, школярі дарували своїм захисникам цікаві концертні програми.

— Така просвітницька, інформаційна, військово-патріотична робота з молоддю є надто важливою з огляду на те, що у місті, на жаль, ще виявляються деякі індивіди, які на своїх сторінках у соцмережах висловлюють симпатії до агресора. Діти ж натомість вчаться по-справжньому любити Україну, жити у мирній країні, та беруть приклад з військовослужбовців Збройних Сил України, — зазначають військові..

https://goo.gl/CTDZGR

Днями у старшокласників Соледарської середньої школи № 13 відбувся незвичний урок. Замість вчителя іноземної мови урок з німецької провів офіцер Спільного центру з контролю та координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування майор медичної служби Артем Беспаленко. Під час уроку спілкування з учнями відбувалось німецькою мовою. Слід наголосити, що офіцер володіє німецькою досконало і має чималий міжнародний медичний досвід.

Учні з великим захоплення слухали розповідь Артема Беспаленка про співпрацю з військовими медиками інших країн та ставили запитання стосовно того, як краще вчити мову.

Соледарська середня школа № 13 є навчальним закладом з поглибленим вивченням англійської мови. Проте, вчителі іноземних мов Марина Вуйкова та Катерина Козлова намагаються мотивувати учнів до вивчення й інших європейських мов. На думку освітян, це не лише сприятиме загальному розвитку дітей, але й допоможе маленьким соледарцям у майбутньому.

— Нам дуже приємно, що до участі в шкільних заходах долучаються військовослужбовці ЗС України. Це мотивує наших учнів краще ставитися до навчання та якісніше вивчати предмети. Спілкування учнів з військовими піднімає авторитет і престиж Збройних Сил України, — повідомила директор школи Галина Смага.

Слід зауважити, що в планах вчителів цієї школи провести педагогічний експеримент: для більш якісного засвоєння учнями іноземних мов проводити певну кількість уроків англійською, французькою та німецькою мовами.

https://goo.gl/qdWB2y

“Досвід АТО має і надалі обов'язково враховуватися в організації бойової підготовки військ”, — генерал армії України Віктор Муженко

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко взяв участь у зборі з командирами бригад та полків, їх заступниками і начальниками родів військ. Захід відбулися на базі однієї з військових частин оперативного командування «Північ» під керівництвом командувача Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенанта Сергія Попко.

Генерал армії України Віктор Муженко поінформував учасників збору про загрози військового характеру, роль і завдання Збройних Сил України для нейтралізації цих загроз. Під час збору було обговорено питання щодо підвищення ефективності застосування підрозділів за досвідом АТО, удосконалення підготовки, відновлення боєздатності та всебічного забезпечення військових частин і підрозділів.

— Бойовий досвід, набутий в АТО, має і надалі обов'язково враховуватися в організації бойової підготовки військ. Вже сьогодні всі без виключення інструктори навчальних центрів брали участь в АТО. Здобутий бойовий досвід зробив нашу армію однією з найбільш боєздатних в Європі. Нині ми маємо професійну армію, яка спроможна виконати будь-які поставлені завдання, ми показали спроможність дати відсіч збройній агресії, — зазначив начальник Генерального штабу.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України звернув увагу офіцерів на організацію належного комплектування військових частин резервістами оперативного резерву, а також цивільно-військового співробітництва в умовах АТО.

— Збройні Сили України вийшли на новий — професійний рівень, як у підготовленості особового складу та частин і підрозділів, так і в забезпеченні. На теперішньому етапі ми повинні тільки нарощувати свої спроможності, — наголосив генерал армії України Віктор Муженко.

Учасникам збору продемонстровано нові зразки озброєння та військової техніки вітчизняного виробництва, а також методику виконання вогневих завдань окремими підрозділами Сухопутних військ ЗС України. Командири військових частин та їхні заступники виконали низку групових вправ зі спеціальних дисциплін за напрямками діяльності.

Метою збору є визначення найбільш доцільних форм та способів ведення бою, обмін досвідом щодо застосування військових частин і підрозділів під час виконання завдань у ході проведення АТО, удосконалення всебічного забезпечення підрозділів Сухопутних військ ЗС України як під час виконання бойових завдань, так і під час комплексних навчань.

Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України. https://goo.gl/ks3Anv

Ровесники Збройних Сил України

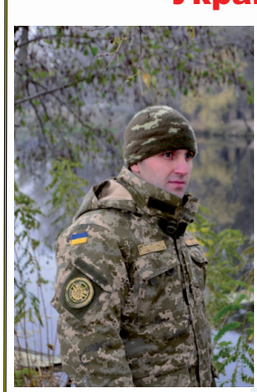

старший лейтенант ДМИТРИКОВСЬКИЙ В'ячеслав Юрійович, помічник військового коменданта комендатури військових сполучень залізничної дільниці та станції Полтава.

старший солдат РИНДЮК Катерина Василівна, санітарний інструктор відділення загального військового навчання Калинівського районного військового комісаріату.

З 25-річним ювілеєм Вас, друзі!

СИЛЬНА АРМІЯ ЦЕ ПРАВО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ НА ІСНУВАННЯ

Кожна нація, кожне покоління має своїх героїв. Зухвала, неочікувана агресія Російської Федерації відкрила моїй країні імена нових героїв.
Ми проїхали сотні кілометрів фронтових доріг щоби поставити нашим героям такі прості і одночасно з цим такі складні питання.
Маємо честь надати слово героям нашої країни
Питання, які ми їм поставили:
1. Як змінились ЗС України за два з половиною роки війни?
2. Що потрібно зробити для підвищення ефективності національного війська?
3. Якими ви бачите українське військо майбутнього?

генерал-майор Наєв Сергій Іванович

1. Збройні Сили України за час ведення війни на сході змінились кардинально. Насамперед збільшилась чисельність ЗС України, яка полягала не тільки в загальному числі військовослужбовців, а й у створенні нових бригад, полків, батальйонів, які були оснащені зброєю технікою і відповідно були відповідним чином підготовлені. Насамперед я хотів би звернути увагу на підготовку Збройних Сил України, на той досвід в зоні АТО, який здобули ЗС України, цілковито на полігонах був використаний і ми належним чином підготували ЗС України. Зокрема був підготовлений кожен військовослужбовець, злагоджені взводи, роти, батальйони та бригади.

Цілий комплекс командно-штабних навчань, які проведені під загальним керівництвом Начальника Генерального штабу – Головнокомандувача ЗС України, дав поштовх розвитку органів управління, які на даний час спроможні планувати, готувати та проводити операції, керувати бойовими діями.

2. Для того, щоб ЗС України стали більш ефективними, необхідний відповідний матеріальний ресурс. За те, що дає нам держава, ми за це щиро вдячні, ми будемо це найбільш ефективно використовувати. Якщо збережеться тенденція такого впливу і такої уваги, яку нині приділяє нам вище військово-політичне керівництво країни, ми цілковито впораємось з усіма завданнями. Все решта: воля, впевненість у нашій перемозі у нас є.

3. ЗС України зразка 2020 року мають бути стандартизовані під ті стандарти, які існують у збройних силах провідних країнах світу, зокрема НАТО. Вони мають бути перейняти і впроваджені у діяльність ЗС України. Ми маємо бути стандартизовані під ті стандарти, які діють в державах НАТО. Крім цього ми маємо розвити те, що вже здобули. Це подальший розвиток озброєння та військової техніки, це подальший розвиток форм і способів ведення бойових дій, це подальше зростання органів військового управління, штабів, це подальше злагодження всіх військових частин, які входять організаційно в структуру Збройних Сил України

полковник Соколов Андрій Васильович

1. За два года наши вооруженные силы стали сильнее, самое главное увереннее в себе. То как начиналось в 2014 году: растерянность, непонятные задачи, неизвестно как их нужно было выполнять. Сейчас все изменилось, мы стали сильнее, мощнее, укомплектованее, подготовленее. Самое главное - появилась уверенность в выполнении своих задач. Сейчас мы можем выполнить практически любую задачу, которая поставлена перед нами командованием.

2. Думаю на этот вопрос не нужно отвечать в будущем времени. Эта работа началась в 2014 году, проводилась постепенно и планово на протяжении прошедших двух лет и сейчас наращивается. Проводится подготовка войск, создается новая система управления и комплектования. Наши подразделения комплектуются новой техникой. Приходят люди на контрактной основе, которые сознательно идут выполнять свой долг. Эту работу мы продолжим и в дальнейшем и скоро достигнем соответствующих результатов.

3. В перспективе вооруженные силы, на мой взгляд, должны быть: укомплектованные, мобильные, подготовленные для выполнения любой задачи. Я не скажу ничего нового, это мнение каждого военного. Хотелось бы достичь новых взаимоотношений между офицерами, солдатами и сержантами, которые пришли на контракт в украинскую армию будущего. Мы должны стать единомышленниками в своей готовности защитить нашу родину

підполковник Самарський Олександр Олександрович

1. Армия очень сильно поменялась: мировоззрение людей, отношение к воинской службе, понятие, что такое война и что такое воинская служба. Сильно поменялись люди и их отношение к службе. Отсеялось все негативное, что было в ней, так называемый балласт. Остались молодые военнослужащие, которые научились воевать, профессионалы своего дела, стараются что то улучшить в армии. Армия - есть лакмус событий в стране.

2. Это делается в государстве, но не в тех объемах, которые хотелось. Армию необходимо усилить, нарастить, сделать более независимой от политики, побороть коррупцию, уменьшить бюрократическую машину, которая очень велика и мешает нам жить, не дает работать и развиваться. Использовать опыт цивилизованных стран мира.

3. Боеготовыми, обновленными, с новым парком автомобилей, бронетехники, авиации, артиллерии. С профессионалами в ее рядах, теми людьми, которые действительно любят эту работу и хотят ее делать, а не загонять их в войска из-под палки или заманивать их материальными средствами. Это должны быть в первую очередь профессионалы и те которые действительно этим хотят заниматься.

полковник Перець Сергій Степанович

1. За два роки в першу чергу збільшилась наша армія майже в два рази. На сьогодні це майже 280 тисяч осіб. Це дало змогу збільшити кількість бойових підрозділів: механізованих, мотопіхотних частин, які на даний час набули оперативних та бойових спроможностей та виконують на даний час завдання в зоні Антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей. Змінився підхід до збройних сил, збільшились видатки на грошове забезпечення військовослужбовців, покращилось забезпечення речовим майном формою одягу: як польовою, так і повсякденною, що ми бачили на параді. Також стало кращим продовольче забезпечення.

2. Для того щоб покращити стан справ в Збройних Силах України в першу чергу з погляду на передові країни світу це мобільність підрозділів, які на даний час притаманні нашим державам-партнерам. Створення сил спеціальних операцій, які на даний час у нас на початковому рівні та високо мобільних десантних військ. На рахунок підрозділів сухопутних військ - це набуття мобільності, через озброєння новітніми зразками озброєння та військової техніки, такими як БТР-4Е та технікою, яка встановлюється на базі автомобілів КРАЗ, які себе пристойно зарекомендували в ході виконання бойових завдань.

3. Збройні Сили в майбутньому повинні відповідати сучасним вимогам. На сьогодні ми одна з найсильніших армій Європи. В подальшому своїм досвідом, який напрацьовано нами за два с половиною роки війни, ми маємо поділитись з країнами-членами НАТО і продовжувати розвивати ключові напрямки співробітництва з країнами Північно-Атлантичного альянсу.

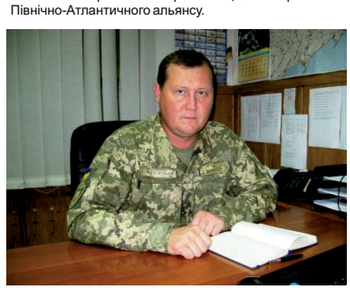

полковник Москальов Едуард Михайлович

1. Наша армія за ці два с половиною роки суттєво змінилась. Якщо подивитись з початку незалежності України у нас, в армії, постійно проходили зміни. Постійно йшли етапи реформування, переформування, будівництва, що приводило тільки до того, що наші збройні сили постійно скорочувались і на початок 2014 року у нас майже не було збройних сил. З початком агресії наші збройні сили відродилися, вони стали могутніми, професійними, отримали безцінний бойовий досвід, який ми зараз використовуємо б'ючи ворога на всьому фронті.

2. Щоб наші Збройні сили стали більш ефективними перш за все нам потрібно зберегти цей безцінний бойовий досвід, кадровий потенціал і ми повинні рухатись вперед і, як би там не було, перейти до стандартів НАТО.

3. Наші збройні сили я бачу потужними, мобільними, ефективними, здатними виконувати всі поставлені завдання.

підполковник Зубанич Василь Іванович, Герой України

1. Вона стала справжньою, спроможною виконувати бойові задачі, а не паперовою, якою вона була до цього.

2. Риторичне питання. Потрібне змінити відношення населення, громадськості, для розуміння того, що Збройні Сили України - це гарант нашої незалежності та територіальної цілісності.

3. Бачу такими, які не будуть давати можливість будь якому агресору навіть в думці намагатись зазіхати на нашу незалежність та цілісність.

підполковник Лисюк Дмитро Сергійович

1. За два с половиною року багато чого змінилось. Відбулось чимало суттєвих, позитивних змін. Багато командирів, військовослужбовців контрактної служби навчились воювати, навчились захищати нашу країну.

2. На мою думку ті зміни, які були започаткані в 2014-2015 роках мають реалізовуватись і далі, ми не повинні зупинятись на досягнутому. В подальшому впроваджувати в дію, в реальність, (зрозуміло, що відразу це не получится), але поступово переходити на контрактну армію, тому що в фінансовому плані утримання професійного війська є більш доцільним. Ми готуємо такого фахівця один раз, ми його навчаємо і потім протягом всього терміну служби він виконує свої обов'язки.

3. Хочу бачити дійсно професійну армію, яка є відповідає світовим стандартам, з якою будуть рахуватись реша держав.

підполковник Марченко Максим Михайлович

1. За последние несколько лет, учитывая снижение активности боевых действий на востоке Украины, Армия перешла на новый профессиональный уровень, на новые стандарты, комплектуют штаты подразделений военнослужащими-контрактниками, которые посвятили свою жизнь службе, что, в свою очередь, позволяет выполнять любые боевые задачи, выполнять любые боевые приказы.

2. Необходимо в первую очередь обратить внимание на военную технику, состояние которой не всегда позволяет активно вести боевые действия. Эффективными способами привести ее до такого уровня, чтобы в будущем не было вопросов по ее использованию.

3. В будущем вижу ВС Украины профессиональными, боеготовыми, в которых служат только дисциплинированные бойцы. Ну и конечно вижу в будущем в составе ВС батальон "Айдар" в штате отдельной механизированной бригады.

підполковник Драпатий Михайлов Васильович, командир 58 омпбр

1. Насамперед ЗС України змінились на краще, тому що кожен усвідомив, що необхідність виконання завдань по обороні і охороні незалежності та територіальної цілісності це його завдання. Підійшли до цього відповідально, Збройні Сили стали набагато професійнішими, всі роди і види збройних сил займаються в повному обсязі своєю роботою. Нажаль займаються цим в бойових умовах, але моя думка, що процес пішов, реформи діють на краще. Не все відразу, не все вдається зробити, але є позитивні зрушення, і це не лише моя думка а й позиція бачення всього особового складу бригади.

2. Змінити потрібно як технічне оснащення, так і підхід до кадрової роботи, підняти рівень професіоналізму.

3. Перспектива Збройних Сил України це – мобільні, професійні, всебічно забезпечені, технічно оснащені і спроможні виконувати всі завдання.

позивний "Бджола"

1. Стала кращою укомплектованість нашого підрозділу, покращилось постачання необхідних матеріально-технічних засобів у порівнянні з 2014 роком.

2. Має бути вищою укомплектованість підрозділів, щоб у кожної частини був пункт постійної дислокації, нам немає де зупинитись та розмістить навіть після війни. Держава має виділити кошти для будівництва військових містечок, казарм та гуртожитків для військових. Потрібно будувати дійсно хороші медичні пункти, спеціалізований автомобільний транспорт для потреб військових медиків, на яких можливо евакуювати важкохворих.

3. Збройні сили майбутнього мають бути більш зібраними і щоб у кожної частини був пункт постійної дислокації.

полковник Власенко В'ячеслав Вікторович

1. За это время если в 2014 году война и наши действия носили больше хаотический характер, то сейчас безусловно видно организацию, управляемость, изменения в тыловом, информационном обеспечении, есть управление. Поменялись бойцы, часть людей которые пришли в 2014 году ради пиара, использования этих боевых действий в личных интересах впоследствии ушли в народные депутаты, в меры, в исполнительную власть, то сейчас я вижу рядом с собой которые абсолютно точно осознают зачем они сюда пришли. Они преследуют цель, которую излагают, а это освобождение нашей страны, территорий Донбасса, защита украинцев которые стоят за нашей спиной.

2. Изменения эти видны. Необходимо повышать качество обучения личного состава, повышать уровень руководящего состава, использовать опыт, который нами приобретен за два с половиной года войны. Учитывать те пожелания, которые предлагают командиры батальонного и бригадного уровня,

3. Я их вижу явно не такими, какими они были минувшие 25 лет. Потому что фактически со времен советской армии наши вооруженные силы лишь частично изменились. Нам полностью необходимо отказаться от такой формулы, которая существует сейчас тут. Нам надо полностью пересмотреть уставы, изменить подход и отношения к командирам, которые непосредственно выполняют задачи в боевых условиях. Они есть самые главные и все должно быть направлено для их обеспечения (информационного, тылового, разведывательного). И параллельно с этим необходимо повышать мотивацию личного состава, и не только материальную.

В 2014 году мы начинали воевать не за деньги, был совершенно иной подход. И если сделать ставку только на материальное обеспечение, этого будет недостаточно. Это лишь одна из составляющих, потому что у всех нас есть семьи, дети, о которых мы должны заботиться и обеспечивать.

позивний "Надія"

1. ЗС стали значно сильнішими. Я прийшла на війну у 2014 році, починала службу в одному з добровольчих підрозділів, згодом у 2016 році легалізувалась у механізованій бригаді.

2. Залучати більш вмотивованих людей до служби. По перше це добровольці, такі як я, як мої побратими що зібрались у військовій частині.

3. Вони мають стати гарантом нашої державності, суверенітету нашої країни, символом, щитом захисту і сили нашої нової держави.

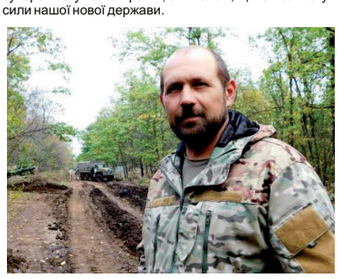

майор Самброс Анатолій Миколайович

1. На мою думку ЗС України змінились у своїй основі - це люди. Які навчились давати відсіч своєму ворогу, приймати рішення. Ну а також відношення людей, появилась віра у спроможність армії виконувати свою основну бойову задачу – це захист народу України від збройної агресії.

2. Перше, це оснащення армії. Технічне оснащення, яке на даний час ще залишається на низькому рівні. Друге, це зменшення паперообігу, який не дає спроможності різним керівникам більш детально займатись технікою та людьми. Третє, це можливість командирам різних рівнів приймати рішення та відповідно нести відповідальність за прийняті рішення.

3. На мою думку потрібно прискорювати модернізацію ЗС України, перехід на НАТОвські стандарти, проводити навчання особового складу. В майбутньому бачу армію професійною, добре підготовленою та всебічно забезпеченою.

лейтенант Яремчук Олексій Олегович

1. На мою думку в Збройних Силах України ми підняли свою боєготовність, боєздатність, техніку привели в бойовою готовність, людей морально підтягнули. Особовий склад готовий воювати за свою державу, територіальну цілісність країни, за людей які живуть в нашій державі. Нам допомагають люди, надає необхідне Міністерство оборони України.

2. Більше підняти морально-психологічний стан особового складу, забезпечення, техніку відремонтувати, привести в кращий стан, зброю удосконалити, більше постачати нової техніки в зону АТО.

3. В майбутньому надіємося, що буде модернізовано зброю і укомплектують підрозділи.

старший лейтенант Науменко Тетяна Павлівна

1. Армія стала більш професійною, вона навчилась воювати, бачити ворога, бачити мінуси та плюси які відбувають внутрі армії, вона знає що не так, що мішає служити, що мішає воювати. Вона знає, що потрібно робити і вона хоче це робити.

2. Відмінити українську паперову армію, зробити так, щоби у нас війна була не тільки на папері, а щоб вона була в діях. На кожний рух, на кожну дію, по старій системі від нас вимагають багато паперових розпоряджень. Інколи на виконання цих розпоряджень і створення самого документу уходить дуже дорогоцінний час, який на війні ми не маємо втратити цей дорогоцінний час на створення цих документів. Армія має бути військовою, професійною, вона має працювати, а не працювати тільки на папері. У 2014 році паперової волокіти було набагато менше ніж у 2016 році, і нам потрібно відходити від паперової волокіти, від паперової біганини, тому що паперову армію можна розводити десь у кабінеті, а не на полі і не на нульових позиціях коли потрібно дуже рішуче приймати рішення і реалізовувати це рішення.

3. Збройні Сили мають бути патріотичними, вони мають захищати свій народ, свою державу в діях і бути армією. І з честю носіння військової форми одягу, і з честю носіння звання військовослужбовець, і мати повагу і честь за те, що ти служиш у Збройних Сил України.

позивний "Професор"

1. Прежде всего вооруженными силы осознали себя, единой структурой с четкими, закономерными, осознаваемыми связями. Связи эти многократно дублированы, каждый понимает зачем это. Появилась довольно широкая прослойка универсальных солдат, которые прекрасно действуют как в обороне так и в наступлении, которые владеют многими видами пехотного оружия, которые прекрасно работают как саперы, которые имеют разведвыходы не будучи при этом разведкой.

2. Прежде всего следует изменить логистику и связь, потому что это два тонких момента, которые на данный момент просто отвратительны.

3. Лучший вариант украинской армии это профессиональная армия плюс аналог скандинавской модели. То есть знания военные для каждого человека, это боевое оружие в каждой семье и пакет, где написано, что он должен делать в час «Ч», то есть полная готовность к мобилизации, в любую секунду. Поскольку окружение, в котором мы живем, мягко говоря, не дружественное. А худший вариант, хотя, по-моему, более вероятный, это армия во власти. Люди, которых день за днем, ежеминутно сдавало высшее руководство, в конце концов, могут потребовать отчета теми методами, которыми они в данном случае действуют.

Російський політолог Дмитро Орєшкін вважає, що Путін незворотньо втрачає підтримку населення. За даними соцопитувань, рейтинг Володимира Путіна впав до показників трирічної давності

Згідно з останнім опитуванням Левада-Центру, рейтинг президента Росії Володимира Путіна серед населення країни впав до показників 2013 року, тобто "докримського" періоду. Зараз він становить 74%, хоча в минулому році, за різними оцінками, рівень підтримки Путіна досягав 89%. Російський політолог Дмитро Орєшкін пояснює зниження показників природним розчаруванням народу: ані анексія Криму, ані війна в Україні не принесли росіянам нічого хорошого. Економічне падіння триває, а маленькі переможні війни, здатні підняти рейтинг президента Росії, потребують грошей.

Падіння рейтингу Путіна було передбачуваним. Давно всі соціологи говорили, що рейтинг так чи інакше піде вниз — так влаштована громадська думка. У Володимира Путіна було три сплеску рейтингу, і всі вони були пов'язані з війнами: причиною першого сплеску стала (Друга) Чеченська війна, другий сплеск — Грузинська війна, і третій — війна в Україні. Суспільство відчуває голод за такими віртуальними перемогами. Хочеться людям переконатися в тому, що країна сильна, її бояться, а значить, і поважають — ось такий пережиток радянських часів. Володимир Путін його успішно експлуатує.

І, насправді, в цьому його проблема, тому що в умовах мирного часу він програє: людям стає зрозуміло, що умовний Захід пропонує більш цікаву, багатообіцяючу і перспективну модель розвитку. Ця проста логіка спрацювала і в Україні, коли люди не захотіли йти в Митний союз, Євразійський Союз — їх, навпаки, консолідувала ідея руху в бік Європейського союзу. Природно, все було дещо складніше, ніж українцям здавалося: мовляв, "проженемо Януковича і відразу підемо в Європу". Це, звичайно, казки, і така процедура розтягується на десятиліття. Але це пріоритет, це зрозуміло.

У мирному змаганні путінська Росія нічого такого захоплюючого запропонувати не

може, тому що і валюта дешевша, і економіка слабша, і інформаційні ресурси не такі різноманітні, яскраві і правдоподібні, як на Заході. І культура, і наука — все там функціонує в рази успішніше, ніж в РФ.

Відповідно, у Путіна єдиний варіант нарощувати підтримку — консолідація громадської думки, мілітаристська риторика і такі от маленькі переможні війни. Але потім ефект від цих маленьких переможних воєн починає спадати. В даному випадку захоплення, пов'язані з тим, що "Крим наш", закінчилися, безкоштовний сир з'їдений, причому з'їв його Володимир Володимирович, а в мишоловці опинилося все населення, тому що ціни ростуть, доходи падають... Хоча ми нібито піднялися з колін, змусили рахуватися із собою, переможно відтяпали у України шматок території під бурхливі і тривалі оплески.

Я очікував, що спад рейтингу відбудеться трохи швидше. А виявилося, що лише через три роки. Але тенденція необоротна, тому що приводів для оптимізму немає - економіка явно не росте і навряд чи протягом найближчих років покращиться, а в людей вже накопичилася втома. Логіка у них була дуже проста: раз ми звільнилися від кабальної залежності від Заходу (це такий пропагандистський штамп, не було такої залежності) і приєднали Крим, то зараз все попре вгору, як на дріжджах, усі будуть багатіти, все буде покращуватись, і взагалі ми побудуємо щасливе минуле за зразком Радянського Союзу. Пояснювати людям, що Радянський Союз — далеко не кращий зразок для наслідування, безглуздо, тому що вже сформовані соціальні міфи.

За Крим потрібно платити приблизно 100 млрд. рублів на рік з бюджету, а "грошей немає". Є і Сирія, де ми начебто всіх перемагаємо, але це теж коштує грошей. І, нарешті, за цю "Новоросію" в зменшеному варіанті теж потрібно платити, але і там щось не видно бурхливого процвітання. Люди починають це усвідомлювати, і рейтинг йде вниз. Тепер у Володимира Путіна серйозні проблеми: йому потрібно до наступного вівторка — або в крайньому випадку до четверга — здійснити черговий подвиг...

КОРИСНО ЗНАТИ...

ЗМІНИ ЩОДО ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ ОСІБ ІЗ ЧИСЛА УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ

18 жовтня, Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо пенсійного забезпечення окремих категорій осіб із числа учасників антитерористичної операції».

Законодавчим актом встановлено, що на призначення дострокової пенсії після досягнення чоловіками 55 років, а жінками — 50 років та за наявності страхового стажу не менше 25 років для чоловіків і не менше 20 років для жінок мають право: «військовослужбовці, особи начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ, які брали участь у бойових діях, в антитерористичній операції в районах її проведення, а також ті, які стали інвалідами внаслідок поранення, контузії, каліцтва, отриманих при захисті Батьківщини або при виконанні інших обов'язків військової служби (службових обов'язків), або внаслідок захворювання, пов'язаного з перебуванням на фронті, виконанням інтернаціонального обов'язку чи безпосередньою участю в антитерористичній операції в районах її проведення, дружини (чоловіки), якщо вони не взяли повторний шлюб, і батьки військовослужбовців, осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ, які померли (загинули) у період проходження військової служби (виконання службових обов'язків) чи після звільнення із служби, але внаслідок поранення, контузії, каліцтва, отриманих при виконанні обов'язків військової служби (службових обов'язків), захворювання, пов'язаного з перебуванням на фронті, ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи, виконанням інтернаціонального обов'язку чи безпосередньою участю в антитерористичній операції в районах її проведення, особи, яким надано статус учасника бойових дій відповідно до пункту 20 статті 6, інваліда війни відповідно до пунктів 12 та 13 статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», особи з числа резервістів і військовозобов'язаних, яким надано статус учасника бойових дій відповідно до пункту 19 статті 6, інваліда війни відповідно до пункту 11 статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», дружини (чоловіки), якщо вони не взяли повторний шлюб, і батьки, яким надано статус особи, на яку поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», відповідно до абзаців шостого та сьомого пункту 1 статті 10 зазначеного Закону, а також абзацу восьмого пункту 1 статті 10 зазначеного Закону з числа членів сімей резервістів і військовозобов'язаних».

Відповідні зміни внесено до розділу XV «Прикінцеві положення» Закону «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та Закону «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

https://goo.gl/GpVMZI

ПАРЛАМЕНТ УХВАЛИВ ЗАКОНОДАВЧІ ЗМІНИ ЩОДО ЗВІЛЬНЕННЯ З ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ БАТЬКІВ, ЯКІ МАЮТЬ НА УТРИМАННІ ДІТЕЙ-ІНВАЛІДІВ

18 жовтня, Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до Закону України „Про військовий обов'язок і військову службу“ щодо звільнення з військової служби осіб, які мають на утриманні дітей-інвалідів I чи II групи».

Законодавчим актом передбачено звільнити з військової служби військовослужбовців (матір чи батька), які мають на утриманні дітей-інвалідів I чи II групи віком до 23 років.

Відповідні зміни внесено до частини восьмої статті 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Законопроект зареєстровано за № 1448.
https://goo.gl/t7YSNH

УЧАСНИКАМ АТО ЗАМІСТЬ КВАРТИР ДАВАТИМУТЬ КОШТИ НА ЇХ КУПІВЛЮ

Кабінет міністрів вирішив надавати учасникам АТО, що мають право на отримання житла, кошти на його самостійне придбання.

Відповідне рішення було прийнято у середу, 19 жовтня, на засіданні Кабінету міністрів.

"Замість того, щоб будувати житло, людям треба дати гроші, і люди собі придбають житло", - зазначив прем'єр Володимир Гройсман.

Уряд виділить субвенції у розмірі 300 млн гривень між регіонами для реалізації цього рішення.

Як зазначив міністр оборони Степан Полторак, це виключить корупційну складову.

На думку урядовців, таким чином, люди самі зможуть вибрати собі необхідне житло, місце проживання та докласти у разі можливості власні кошти, аби придбати краще житло.

Як відомо, у грудні 2015 року вибухнув гучний скандал, коли корпорація "Укрбуд", яка отримала від Київради право будувати житловий комплекс в Києві під гарантії передачі 100% квартир бійцям АТО і працівникам МВС, виставила всі квартири на продаж.

Тетяна Кусок, УП
(http://www.pravda.com.ua/news/2016/10/19/7124133/)

Остання лінія оборони у ДАПі

Боєць 9 роти 3 бату 80 бригади. Поранений, на останній МТЛБ виїхав з аеропорту 19 січня 2015 року. Власне він і зробив усі світлини, які для багатьох виявилися останніми.

Ліворуч - боєць 91 інженерного полку, поранений, полон, вже вдома. Праворуч капітан 7 роти 3 бату 80 бригади. Загинув від вибуху 20 січня.

Боєць, що ліворуч, пройшов полон, вже вдома. Посередині капітан 7 роти Борис Байненков, загинув від вибуху 20 січня. Праворуч старший лейтенант Валерій Лизвинський, 3 бат 80 бригади. Загинув від вибуху 20 січня.

Остання ділянка оборони аеропорту. 18 січня. У ніч з 16 на 17 січня там неможливо було пройти, щоб не наступити на когось з поранених, якими була вкрита підлога.

Легендарний медик Ігор Зінич, позивний "Псих". Помер від ран після вибуху 21 січня.

Остання ротація. Усі світлини зроблені 18 січня 2015 року.

Три доби потому, 21 січня 2015 року майже всі ці хлопці загинуть під завалами підірванного нового терміналу. Виживуть одиниці, поранені та скалічені, вони потраплять до лап російських фашистів.

Вдивіться в очі хлопців та запам'ятайте їх навіки такими, а своїм дітям та онукам не втомлюйтесь розказувати, як усе було та не дайте їм забути.

Полеглим захисникам України навіки слава...

Ліворуч Руслан Присяжнюк, загинув. Праворуч Артем (прізвище не з'ясували), 3 бат, 9 рота, 3 взвод, 80 бригада. Полон, вже вдома.

Андрій Грицан, 3 бат, 9 рота, 80 бригада. Загинув від вибуху 20 січня. Барикади будували з ящиків з-під БК та уламків. З усього. що могло зупинити кулю або уламок.

Ліворуч кулеметник Стовбан Станіслав, поранений, полон, ампутація, повернення, служить далі. Праворуч Демчук Вадим, позивний "Дим", загинув від вибуху 20 січня. Обидва - бійці 9 роти 3 бату 80 бригади.

Праворуч Володимир Козак, 3 бат, 9 рота, 3 взвод, 80 бригада. Загинув від вибуху 20 січня. Поранений в руку, котру побратими йому замотали у термоковдру та обмотали скотчем, щоб не мерзла. Боєць ліворуч не ідентифікований.

ОКОПНА СОЛДАТСЬКА МУДРІСТЬ ПРО ВІЙНУ:

Війна - це коли ти вже майже рік воюєш, а додому продовжують приходити з воєнкомату.

Війна - це коли ти виконуєш свій обов'язок, а сцикливий мусор вдома шиє тобі нову справу.

Війна - це коли на складах гниє купа зброї і техніки, а ти бігаєш з ремонтним калашматом і їздиш на роз#баному нісанчику, купленому волонтерами.

Війна - це коли починаєш бачити різницю між баригами і ідеалістами.

Війна - це коли на гражданці твоїй дівчині різні шакали кажуть: «покинь його, якщо зажмуриться будеш страждати» і мовчки сподіваються зайняти твоє місце.

Війна - це коли ти їдеш з надією жмурити сєпарів пачками, а більшу частину часу #блуєш або копаєш унилі дирки в землі.

Війна - це коли всі тебе уявлять гордим воїном, а в реальності ти більше схожий на бомжа.

Війна - це коли ти борешся з собою, коли страх, лінь, біль, інстинкт самозбереження кажуть тобі: «Ні! Не треба!», а ти робиш крок вперед і відчуваєш, що ти правий.

Війна - це коли тобі кажуть:«ви смертники! я за вас свічку в церкві поставлю!», а ти з зневажливою ухмилкою продовжуєш робити свою справу.

Війна - це коли мінометний обстріл скидує всі маски і показує, хто є хто – хто герой, а хто #уйло.

Війна - це коли ти ставиш розтяжку і розумієш, що якщо ти щось затупив, то можеш відправитись на небо.

Війна - це коли врятована дворняга стає єдиною згадкою про людяність.

Війна - це коли практика руйнує всі міфи і байки.

Війна - це коли закон природнього відбору повністю не працює. Всі тупі, криві, косі, тотальні довбо#оби доживають до кінця, а розумні і хоробрі хлопці кладуть свої кості.

Війна - це коли розчаровуєшся в матеріальному, коли бачиш спалені хатки мільйонерів, мусорів і депутатів розуміючи, що немає сенсу накопичувати барахло, що варто цінувати інші речі – хоробрість, любов, дружбу, вірність, добро.

Війна - це коли ти часто чуєш лицемірні відмазки.

Війна - це коли ти втрачаєш побратимів під час шаленого обстрілу, а у новинах тобі з прес-центру АТО хтось каже: "втрат немає, все тихо".

Війна - це коли бачиш контраст, коли приїжджаєш на ротацію і бачиш ці похмурі лиця, порівнюючи те, що ти пережив і унилі проблемки маленьких людішок.

Війна - це коли в соцмережах герої пі#дять про священну війну проти «москалів», а самі тихенько відкупляються від призову.

Війна - це коли кожен намагається тебе повчати.

Війна - це коли люди, які панічно бояться висоти, лазять по дахах і шукають позицію для ПТУРа.

Війна - це коли пожежами можна милуватися.

Війна - це коли граєш в лотерею зі своїм життям. Снаряга, навики, звання і статуси не врятують тебе від випадкового осколка.

Війна - це коли лізеш на дах, який прострілюється, щоб дозвонитись до рідних.

Війна - це коли вишколені і озброєні армійці, яких привезли тобі на зміну кажуть вчорашнім школярам і студентам – «Пацани не їдьте, без вас нам пі#да!»

Війна - це коли частина людей хоче нажитись, частина хоче перемогти, а решті просто по#уй.

(Ти можеш стати автором наступних афоризмів. Надсилай на адресу: www.facebook.com/Бойовий-бюлетень-350122962046015/)

Кривавий слід "руського міра "

МЕДАЛЬ ЗА ВЗЯТИЕ

Россия, осень, Улюкаев

Последнее, что высшее начальство теряет в эпоху внутриэлитных разборок и смут, - это чувство опасности, и если Игорь Иваныч сводил счеты с Улюкаевым, не желая перегружать руководство лишними знаниями, то страшновато и за него. Вообще неуязвимых там, наверху, больше не осталось, за одним, быть может, исключением.

Забирают все круче

Многомесячная оперативная разработка с участием главы государства завершилась сенсационным задержанием действующего министра. Версия следствия всерьез не воспринимается. Кому и зачем понадобился арест Алексея Улюкаева? Кто из "системных либералов" следующий? Кто за них вступится? Первые комментарии.

Я не могу вспомнить лицо Алексея Улюкаева на заседании, посвященном аннексии Крыма. Но, вне всякого сомнения, он там был. Аплодировал, как и все. Возможно, задумывался о последствиях путинской блажи для экономики. Подсчитывал суммы, которые придется выделить для помощи оккупированному полуострову. Может быть, припоминал предприятия, которые можно будет "отжать" и с выгодой использовать для бюджета и для друзей. А возможно, с затаенной тоской смотрел на возбужденные рожи вокруг, на ликующего правителя, на карикатурных крымских гауляйтеров в костюмах и в свитере и думал "куда я попал?". Таких людей, конечно же, немало было в этот день в Кремле - и почему бы Улюкаеву не оказаться среди них?

Но об одном он точно не думал - о том, что это торжествующее улюлюканье взбесившейся стаи обернется для него арестом, унижением и отставкой. Что Путин его выгонит как шелудивого пса, а вся страна узнает о его престарелых родителях и несовершеннолетних детях. Он вообще не думал в этот момент о себе. Никто из них не думал. Никому и в голову не могло прийти, что многие из собравшихся на торжественную процедуру освящения воровства - настолько беззаконную и безбожную, что даже сам патриарх их домашней церкви постеснялся прийти, - станут арестантами и смертниками. На тех, кто предрекал им суму и тюрьму, эта разволоченная чернь смотрела с презрением и ненавистью.

Что ж, придется повторить еще раз - специально для Улюкаева и других из российской номенклатуры, кто уже унижен и арестован. И тех, кто пойдет под арест в самое ближайшее время. И тех, кто станет жертвой кризиса, переворота, смуты. И для их родственников - чтобы понимали, почему на самом деле потеряют своих близких.

Настоящая диктатура начинается именно тогда, когда элита позволяет правителю нарушить основы права. Даже того права, которое принято в самом авторитарном государстве.

Аннексия Крыма и была таким вопиющим нарушением российского конституционного законодательства. Это законодательство предусматривало - и предусматривает - приоритет международных договоров над внутренними нормами права. Россия не раз и не два признавала территориальную целостность Украины - включая полуостров Крым. Россия не отказалась от признания украинского государства, не разорвала ни один из действующих договоров, даже сохранила дипломатические отношения. Проведение референдума о присоединении Крыма к России не имело ничего общего с правом, так как такой референдум не был предусмотрен ни законодательством Украины, ни законодательством самой Автономной Республики Крым. Провозглашение независимости Крыма не могло быть легитимным не только потому, что противоречило законам Украины и Крыма, но и потому, что о независимости "забыли" спросить у самих крымчан, а решение о под дулами автоматов принимали депутаты, избранные в орган власти автономного образования, а не в парламент суверенного государства. Словом, куда ни кинь, все клин!

Но этого не заметили ни депутаты Федерального собрания, ни члены Конституционного суда, ни сам президент Путин. Право было не просто нарушено - право было растоптано. И с этого самого момента правителю стало дозволено все - по отношению к каждому из тех, кто собрался в Кремле. Потому что если закона больше нет, если существует лишь его имитация, то каждый, от царедворца до последнего бомжа в московской подворотне, превращается в пыль под ногами правителя. Или того, кто в этот момент рядом с правителем, а завтра, как это уже не раз бывало в российской истории, сам становится расходным материалом.

Они аплодировали собственной гибели.

Виталий Портников, 18.11.2016

КАК ТОЛЬКО УКРАИНА ОТКАЖЕТСЯ ОТ ДОНБАССА...

В настоящее время ситуация в зоне конфликта "разогревается". Причем разогревается, естественно, со стороны вот этих уголовных образований, которые захватили Донбасс. А Киев, на нашу с вами общую беду, туповат, то есть они только умеют решать вопросы новобранцами и попытками все это задавить очень неумело, очень героично, очень красиво, но абсолютно неумело.

Урегулировать конфликт на Донбассе элементарно просто, но для этого надо быть настоящими игроками и настоящими авантюристами.

Доберманы перетягивают носок только до тех пор, пока они тянут его оба. Вот в качестве этого носка Донбасс, да? Если бы Украина отказалась и сказала: да идите вы на фиг со своим Донбассом, то, уверяю вас, в ту же секунду всякий интерес к Донбассу потеряла бы и Россия. Это носок, который они перетягивают с

Украиной, и ничего больше.

Как только РФ потеряет интерес к украинской территории, Украина сможет спокойно вернуть себе этот абсолютно захиревший и никому не нужный" Донбасс, естественным образом очищенный от всех тех бандформирований, которые его захватили.

Александр Невзоров

БУДНИ ОККУПИРОВАННОГО ДОНЕЦКА: ХАКЕРЫ ХУНТЫ

Третий год недоразумение под названием рыныды или дыныры тужится и пыжится, стараясь пустить пыль в глаза цивилизованному миру: мол мы не просто бзик ху*лоди питерского, а оооооочень сирйозная арганизация. Правда, пропаган*оны из кремля забывают или не знают одну простую вещь: за пределами Донецка и оккупированых территорий, показывают не только вата-тв. А в цивилизованном мире, к которому рф не относится с 2014 года, тем более есть те, кто смотрит не только русские сми.

Да что тут говорить, если вся пропагандистская машина кремля держится на глушителях тв и радиосигналов. Ведь машина реально дает сбои при пересечении линии разграничения: Хунта не замерзла [жители ижевсков и прочих жоп цивилизации, можете смело перекрыть свой личный вентиль газовый на кухне нацистам . Just do it !] , виселиц во Львове тоже нету [спрятали наверное, ага], русскоязычные Харькова и Днепра спокойно и без ряженых клоунов, типа моторыл, живут при Хунте [сколько заводов вывезено из Харькова и Днепра в США, а сколько в рф из Луганска и Донецка?]. И вообще удивительная штука: за русскоязычными бегают с ножами и топорами только по русским сми.

Но вернемся к недоразумению, то есть к рыныды. Как известно, все беды в Донецке от дрг Хунты. Но! У дрг Хунты появился мощный конкурент: Хакеры Хунты. Хакеры Хунты ковардррные просто пз*ц типОчки. Недавно Хакеры Хунты дали по коленям маладой рышпублигэ: взломали базу данных пенсионного фонда рыныды. Из-за этой диверсии пенсии выплатились позже на 7-10 дней.

Но Хакеры Хунты и на этом не остановились, они решили сломать недореспублике и второе колено: после их диверсии пенсии таки выдали, но на 10% меньше. Кто спиз*ил эти деньги у пенсионного фонда недореспублики? Хакеры Хунты! Правда, почему не все 100 %, а только 10 %? Не по-фашистски как-то.

А теперь расскажу как было на самом деле. Как известно всему цивилизованному миру, кроме жителей лопатоедной смех-державы, на Донбассе воюют ихтамнеты. Правда, ихтамнеты частенько превращаются в ихтамсдохов, но бабы призажопья рф готовы рожать мясо ху*лоде питерскому, потому едут и едут. Добровольцы из рф едут воевать -это официальная версия. Реальная - едут за баблом и спиз*ить себе унитаз в воркуту. Наемники из рф - это показатель гражданской войны, если кто не в курсе.

Но вернемся к Хакерам Хунты и наемникам. Наемники из рф не воюют за идею, они воюют за бабло. Наемникам задержали зряплату, наемники пригрозили бунтом руководству недореспублики. И тут мимо шли Хакеры Хунты. Случайно. И взломали пенсионную базу данных, и спиз*или бабло у пенсионеров, и ушли. А потом, после взлома, наемникам из рф выдали зряплату и никакого бунта не было по невыплате.

Для тех, кто является свидетелем ядреного пепла или жителем иркутска, объясню на пальцах: берем 10 % от пенсий, отдаем зряплату наемникам, быдлу говорим о Хакерах Хунты, быдло схавает. Правда, не схавал народ этот эпичный бред, даже упоротая вата поняла, что 10% хакеры не воруют, если есть возможность забрать 100%.

Самое интересное то, что петушиный командор, оно же перзидент дыныры захарченко, не пожелал рассчитаться с наемниками из рф со своего кармана: с выручки отжатых магазинов АТБ или с распила гуманитарки. Братская любоф и бабло - понятия несовместимые, если кто не в курсе.

Кстати о самом захарченко. Недавно в Донецке на одной из шахт было открытие новой лавы. Это событие освещалось с совковой помпезностью и подавалось как пабэда маладой чего-то там. Правда, даже сами сепары были в шоке от того, как захараст боится: за несколько кварталов от шахты велось усиленное патрулирование улиц, стволы шахты тщательно проверялись собаками, в стволах шахты ,через каждых метров 50 стояли автоматчики, сама шахта была полна людей с оружием, охраны захараста. Сюжет о пабэде получился классный, быдло из тольятти схавает. Только не покажут в этом сюжете, как шахтерам приказали сидеть и не высовываться без особого приглашения под страхом пыток-увольнения-подвала. Ну а хуле ? Херцох приехало, йопт. А очко у говорящей абизянки, захараченко, как мы знаем не железное, оно микки мауса боится, не то что шахтеров .

Короче, жить в оккупированом рф Донецке, су*а, весело. Правда смотреть такую комедию лучше по тв. Не завидуйте.

Фашик Донецкий

2008 і 2014.
Грузія і Україна.
Ці сироти вже знають, що таке "руський мір".

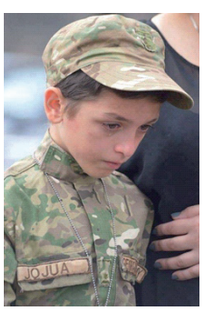

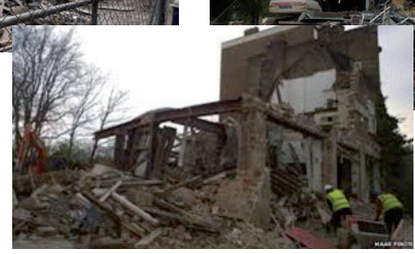

ОБЛИЧЧЯ ЗАХИСНИКІВ

Дума про Олега Юрдигу

Якось мені написали: "Навіщо перетворювати життя на суцільний траур, навіщо штампувати одноманітні статті про загиблих, навіщо цей конвеєр сліз, людям немає часу на пам'ять".

Я не знав, що наше життя складається з цілодобового риття ям і що для пам'яті потрібно виділяти якийсь час.

Але я знаю, що для декого життя складається з цілодобової виснажливої напруги та напруженого вдивляння у той бік, звідки може раптово прилетіти смерть.

Як для цієї людини, яка вже своє життя за нас віддала. Олег Степанович Юрдига народився 24.06.1976 року у селі Якторів Золочівського району Львівської області.

Навчався у школі села Словіта, після вступив до вищого професійного училища у Львові за фахом "м'ясник". Строкову службу проходив у Хмельницькому та закінчив її у званні молодшого сержанта на посаді командира бойової машини піхоти. Повернувшись, одружився та переїхав жити до Львова.

Палкий любитель спорту, Олег Степанович обожнював футбол, грав у команді рідного села Якторіва. Також його не залишала байдужим природа, він постійно ходив до лісу, як тільки розквітали перші квіти, які він збирав для дружини.

Працював на заробітках в сфері будівництва, їздив по містах з бригадою.

Навесні 2014 року Олегу прийшла повістка і він одразу пішов до військомату, не ховаючись. 10 місяців відслужив на яворівському полігоні інструктором, а потім у складі 128-ї окремої гірсько - піхотної бригади вирушив на Схід. Демобілізувався у вересні 2015 року.

Олег Степанович ще мав таке хобі - він дуже полюбляв вирощувати дерева. Постійно купляв різноманітні саджанці та возив їх у село до батьків дружини, де допомагав їм у піклуванні за садом.

У вересні 2016 року підписав контракт із ЗСУ на півроку та вдруге вирушив на війну після коротких навчань на Яворівському полігоні.

Військовослужбовець 24-ї окремої механізованої бригади.

Загинув 10 листопада приблизно о 16.00 - 17.00 в районі села Новозванівка Попаснянського району Луганської області внаслідок мінометного обстрілу наших позицій. Олег Степанович у той час знаходився на бойовому посту та отримав осколкове ураження правої частини тулуба.

Для пам'яті не потрібен час, вона потребує наявність серця.

© Ян Осока

Три брати! Слава Героям України!

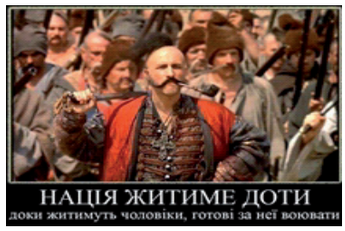

Десять років тому Олександр Дубінін закінчив військову кафедру Харківського авіаційного університету за фахом «радіоелектронні системи і комплекси літальних апаратів». Оскільки тоді така спеціальність не була затребуваною, Олександр почав жити звичайним цивільним життям, аж доки не почалася антитерористична операція на Сході України.

Цілий рік майбутній офіцер безуспішно відвідував військкомат, де йому відмовляли, утім наприкінці 2015 року таки отримав повістку.

— Я мріяв потрапити у ВДВ та відразу в район АТО. Саме тоді була створена нова бригада ВДВ — 81-ша, яка постійно там перебувала, — розповідає Дубінін.

— Перший наш бойовий вихід був у Зайцеве, а далі — промзона Авдіївки. Наша позиція на «промці» була найближчою до противника, тож 7 квітня ми не змогли вийти з будівлі, бо її почали інтенсивно обстрілювати. Далі було прийнято рішення замінуватися, але о 5-й вечора нас обстріляли з БМП. Коли на другому поверсі виникла пожежа, ми прийняли рішення перейти на перший, забравши із собою радіостанції, тепловізори та зброю. Пожежа швидко поширювалася, тому ми не встигли забрати бойовий комплект і залишилися без боєприпасів. Нас було п'ятнадцятеро, і в кожного залишилося лише по чотири рожки патронів, — згадує Олександр.

Попри це хлопці вирішили стояти до кінця.

— Ми повідомили про своє рішення по рації командуванню батальйону. Тоді шестеро добровольців через окопи принесли нам боєкомплект, і ми почали відстрілюватися, — розповідає Олександр Дубінін.

Той бій тривав майже вісім годин. Противник тричі намагався оточити наших військових. Вистояти їм допоміг Гімн України. Ворог вирішив, що в такий спосіб десантники прощаються із побратимами, як це колись зробили останні захисники ДАПу, заспівавши Гімн України в ефірі.

Тоді бойовики вирішили піти в атаку, розраховуючи на «зачистку» будівлі. Але українські десантники дали ворогу належну відсіч. Ефект несподіванки допоміг — вороги змушені були відступити...

Вражає те, що жоден боєць із групи «Дубаса» під час того важкого бою не отримав навіть подряпини. Це є справжнім дивом.

— Я підписав контракт на півроку, який вже закінчується, але на сто відсотків впевнений, що продовжу його. Адже хочу служити в цій бригаді саме в зоні АТО. Роботи там ще дуже багато, — зазначив Олександр.

Попри свій щільний графік, Олександр Дубінін зміг завітати на презентацію третього видання книги «Вклоняємось доземно українському солдату».

— Знаєте, чому я пишаюся газетою «Народна армія»? В районі АТО було дуже багато випадків, коли приїжджали журналісти з «Народної армії», озброєні серйозною «зброєю», — фотоапаратом і диктофоном. Інколи під час таких візитів розпочинався обстріл. Я казав журналістам: «Давайте вас відведемо в безпечне місце, адже тут є реальна загроза життю». Кожен з них відповідав: «Ні, я не піду». Вам хоробрості не позичати. Величезне спасибі вам за те, що ви бачите все реально своїми очима, а потім висвітлюєте ці події на шпальтах газети. Завдяки «Народній армії» наші дружини, мами, діти та багато українців мають змогу отримати об'єктивну інформацію про події в районі АТО.

Олена Круглєня, Видання Міноборони газета «Народна армія». https://goo.gl/E06Vd0

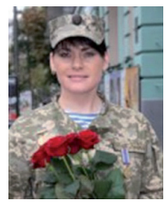

«Досі перед очима обличчя солдатів, яким залишалося жити лічені години» — молодший лейтенант медичної служби Тетяна Іваненко

Попри дві контузії, яких дівчина зазнала під «ураганами», вона врятувала десятки людських життів

Чорне море, теплий пісок, серпневе сонце. Від напрочуд ласкавих хвиль і променів вони з сином просто мліють. Здається, що цей рай не скінчиться ніколи...

— То був прекрасний сон, — говорить Тетяна. — Та додивитись його не судилося.

21 серпня 2014 року. Цей день закарбувався у її пам'яті назавжди: з першими променями сонця розташування оперативної групи сектору «Д» ворог накрив з «Ураганів». Ще не вщухли вибухи, як старший сержант медичної служби Тетяна Іваненко вискочила з бліндажа і кинулася до підрозділів: десятки військовиків зазнали поранень, і радіостанція медиків розривалася від прохань допомогти.

Війна для старшого сержанта медичної служби — медичної сестри ЛОР-відділення Військово-медичного клінічного центру Південного регіону Тетяни Іваненко розпочалася у березні 2014-го: у складі 79-ї окремої аеромобільної бригади її відрядили до Херсонської області, на кордон з Кримом — на випадок спроби вторгнення «зелених чоловічків». Але тоді все минулося.

Незабаром медична група, що складалася з двох військових хірургів, анестезіолога і двох медсестер, відбула на Донбас — у сектор «Д», розташований неподалік населеного пункту Старогнатівка.

— Поруч із нами був вертолітний майданчик, куди доставляли поранених із військових підрозділів, які брали участь у бойових зіткненнях з терористами, — згадуючи літо 2014-го, розповідає Тетяна. — Щодня привозили 25–30, а іноді й 50 поранених, серед яких були і з важкими ушкодженнями. Перев'язавши хлопців, стабілізувавши їхній стан, ми відправляли їх гелікоптерами до медичних закладів Дніпропетровська та Запоріжжя, де вони отримували більш кваліфіковану допомогу.

З часом командування сектора «Д» перемістилося в район села Кутейникове. Медики разом із військовими розмістилися на базі місцевого елеватора за кілька кілометрів від Савур-Могили. Тоді за неї точилися жорстокі бої, і десятки поранених бійців доставлялися саме сюди.

— Знаєте, відтоді минуло багато часу, але перед очима і досі обличчя солдатів, яким залишалося жити лічені години, — ледь стримуючи сльози, продовжує Тетяна.

Згідно з міжнародною конвенцією, під час війни заборонено вести вогонь по польових госпіталях і тих, хто потребує медичної допомоги. Чи знали про це бойовики? Напевно, так. Але вони вишукували військових медиків і вели по них прицільний вогонь, зокрема снайперський. Тому наші офіцери постирали з кількох автівок червоні хрести, а поблизу польового лазарету не піднімали прапор з червоними хрестом.

Якось колона, у складі якої було кілька сотень наших військовослужбовців, повернулася до Старогнатівки. Щоб не потрапити в поле зору терористів, рухалися мініколонами у складі 2–3 авто. Не встигли як слід розміститися, як потрапили під сильний обстріл. Тільки-но він стих, знову вирушили в дорогу. Коли на обрії з'явився якийсь населений пункт, командування вислало до нього розвідників. Повернувшись, ті доповіли, що у селі стоять ворожі танки.

Не переповідатиму всіх нюансів цих «подорожей», скажу лише, що тривали вони близько тижня. А скінчилися, коли разом зі своїми бойовими побратимами Тетяна перетнула адміністративний кордон із Запорізькою областю.

Коли дивишся на цю тендітну дівчину, не віриться, що вона зазирала в очі смерті. Кулі й осколки оминули її, але внаслідок вибухів снарядів вона зазнала двох контузій. Знаючи, що Тетяні зобов'язані життям майже 20 вояків, яких вона витягла з-під вогню «Ураганів» у прямому розумінні цих слів, командування представило її до ордена «За мужність». Але мужня медсестра отримала медаль «Захиснику Вітчизни», якою все ж дуже дорожить...

Там, на війні, вона дала собі слово, що тільки-но повернеться до мирного життя, забуде про все пережите. Та не може. А коли дивиться телерепортажі з району проведення антитерористичної операції і бачить поранених бійців, не в силах стримати сльози: перед очима з'являються обличчя побратимів, з якими вона вже ніколи не побачиться.

Сьогодні молодший лейтенант медичної служби Тетяна Іваненко — слухач Української військово-медичної академії. Вона з нетерпінням чекає на зустрічі з сином Єгором, якого поки що виховують дідусь з бабусею. А ще вона мріє про той день, коли на українській землі настануть мир і спокій.

Сергій Зятьєв,
видання Міноборони газета «Народна армія». https://goo.gl/aIM8lh

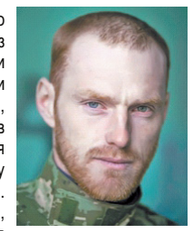

Навесні 2014-го Олександра Мороза з двома танковими взводами, озброєними Т-64 БМ «Булат», направили в розпорядження командування сектору «А» на Луганщині. Навколо «Металіста», Веселої Гори, під постійними обстрілами з «Градів», мінометів, самохідної артилерії, танкісти майже місяць несли службу на блокпостах.

Справжнє бойове хрещення підрозділу Олександра Мороза відбулося у липні 2014 року під час розблокування луганського аеропорту. На мості між Георгіївкою і Розкішним він потрапив у засідку. По наших били з протитанкових гармат. Танкісти перегрупувалися, а машина Мороза розчистила шлях, зсунувши бетонні плити, які перекривали міст. У тому бою екіпаж знищив ворожу БРДМ.

Танкісти разом з бійцями штурмового загону батальйону «Айдар» і десантниками 80-ї аеромобільної бригади воювали на околицях Луганська — під Георгіївкою, Красним Яром, Вергунським Роз'їздом, проривали оборону противника під Лутугином, щоб доправити колону з підкріпленням для частин, які боронили летовище, знищили десятки одиниць ворожої техніки. Під час штурму села Хрящувате Олександра поранив снайпер. Куля пройшла лише за два сантиметри від артерії.

Повернувся у стрій Олександр у січні 2015 року і майже відразу у складі окремого танкового батальйону прибув у район Дебальцевого.

О 8-й ранку 12 лютого підрозділ Мороза з трьох Т-64БМ «Булат» спільно з бійцями 30-ї механізованої бригади контратакував Логвинове. Саме тут відбувся танковий бій з батальйонною тактичною групою 5-ї танкової бригади Російської Федерації з Улан-Уде.

— У бою брали участь три бойові машини, — згадує Олександр, — моя, старшого сержанта Володимира Костенка і сержанта Геннадія Ковальського. Ці екіпажі мали значний досвід, бо брали участь у боях із російськими танками ще під Луганськом. Ми отримали завдання прикривати лівий фланг підрозділів 30-ї омбр. «Булати» розгорнулися фронтом, кожен

контролював свій сектор. Лівіше села я помітив ворожий Т-72Б, який відкрив вогонь по нашій піхоті. Мій навідник Федір Матюша знищив його першим пострілом з дистанції 900 метрів. Танк спалахнув і вибухнув.

Тим часом нашу правофлангову машину обстріляли: черговий бронебійний снаряд поцілив у башту танка Костенка. Та на «Булаті» спрацював надійний український комплекс динамічного захисту «Ніж». Танк зберіг боєздатність і продовжив бій. У панцирник Мороза теж полетіли снаряди. Командир помітив танк, який по ним стріляв. Він із Костенком відкрили по ньому вогонь — і той позадкував. З'явилося полум'я — напевно, була пробита башта. Ворожий об'єкт добили осколково-фугасним «десертом». Згодом третій російський танк просто вийшов на «Булати». Цей Т-72Б швидко був знищений екіпажем Ковальського. Бій тривав десь 20 хвилин. Загалом за січень-лютий у боях навколо Дебальцевого рота Мороза знищила 6 танків і одну БМП ворога.

Сьогодні командир танкового батальйону майор Олександр Мороз передає бойовий досвід, набутий у боях на Сході нашої країни, підлеглим.

Олександр ПАРІЙ

«Хочу стати кращим за комбата»

– Піти вчитися до військового інституту мені порадив мій командир, старший лейтенант Назар Штилик. А до цього я навіть думки не мав про офіцерську кар'єру, – говорить сержант Максим Козлов, курсант другого курсу Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова. – Я подумав тоді, а чому б ні? Армія це моє, прийшов до неї свідомо, невже я не вартий того, щоб стати офіцером?

Обирати навчальний заклад для Максима було не складно – Житомирський інститут і від домівки недалеко, і профіль суміжний. Адже строкову військову службу він починав 2012 року на Головному інформаційно-телекомунікаційному вузлі ГШ ЗС України. Після звільнення з «строчки» прийняв для себе рішення зробити все можливе, щоб пов`язати життя зі службою в десантних військах. Тому звернувся до військкомату і з вересня 2013 року став військовослужбовцем за контрактом 95-ї окремої аеромобільної бригади.

Коли розпочалися бойові дії на Сході країни, Максим брав участь у визволенні Слов'янська. Потім був рейд в тил ворога, бої за Савур-Могилу, Лисичанськ, Тельманове, воював під Донецьком, забезпечував вихід наших підрозділів з-під Дебальцевого.

– Ще до війни чув такий вислів, що зв'язківець не повинен воювати, його завдання – забезпечувати безперебійний зв'язок, – говорить сержант. – Потім я згадував цю фразу кожного разу, коли навколо все вибухало, свистіло, палало, а магазини до свого автомату доводилося опоряджувати знову і знову…

Як зв'язківцю, разом із начальником зв'язку Максиму належало завжди бути поряд з комбатом.

– А нашим комбатом був майор Ігор Герасименко (нині Герой України – прим.авт.), відчайдуха, за спинами бійців ніколи не ховався і завжди був там, де найгарячіше. Обстріл, відбиття атаки, наступ, рейд – всюди ми поряд з ним. Іноді у такі колотнечі потрапляли… – згадує Максим.

Як найскладнішу, сержант згадує ситуацію 2015 року в районі шахти Бутовка, під Донецьком:

– 27 днів ми там були. Сильні обстріли цілодобово, кожної ночі бойовики штурмували наші позиції, намагаючись вибити звідти, безперервно працювали їхні снайпери. А на тобі зимовий одяг, бронежилет, боєкомплект, автомат і 15-кілограмова радіостанція і ти постійно перебігаєш, падаєш, втискаючись у землю, зводишся, знову перебігаєш, стріляєш, і все для того, щоб у потрібний момент дати комбату зв'язок. Інакше комусь стане ще гірше.

За виконання бойових завдань, Максим був відзначений державними нагородами, а медаль «За військову службу Україні» від президента йому особисто вручав міністр оборони.

До речі, батько Максима, Сергій Петрович, був призваний за мобілізацією і воював в АТО на посаді командира самохідної артилерійської установки, був поранений та також має державні нагороди.

Сьогодні сержант Максим Козлов вчиться на 2-му курсі Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова. Він командир навчальної групи. За відгуками офіцерів – завжди врівноважений, уважний до товаришів, передовик навчання, активно займається спортом. Головним правилом військового колективу вважає підтримку один одного, взаємодопомогу.

Наостанок я запитав Максима, чи намагатиметься він стати таким, як його комбат, майор Герасименко.

– Чому «як»? Я хочу стати кращим за нього, – відповів сержант.

Роман ТУРОВЕЦЬ

«Від імені всього особового складу 2-го батальйону і доданих підрозділів хочу подякувати Михайлові Васильовичу! Героям слава!» – такими словами закінчується лист одного з бійців 72-ої ОМБр про, тоді ще майора, а сьогодні - підполковника Драпатого Михайла Васильовича. Його прізвищем також поповнися список народних героїв України.

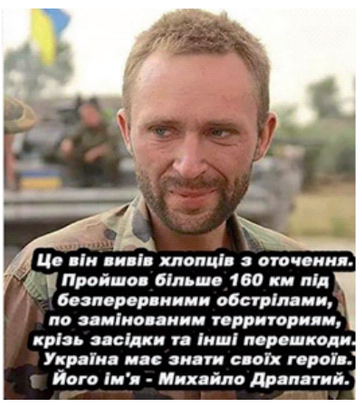

6-7 серпня 2014 року командир 2 БТГр майор Драпатий очолив прорив військ з оточення під Червонопартизанським. Пройшовши з боями близько 160 км по окупованій території. Врятував підлеглий особовий склад, техніку та озброєння. При цьому ще один батальйон, який опинився в такому самому положенні, вийшов на територію Росії.

Михайло Васильович в складі свого підрозділу вивіз на своїй техніці роту спецназу підрозділів Редута та Путника, загиблого підполковника Коваленко Юрія Віктотровича. Нині підполковник ДРАПАТИЙ МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ, командир однієї із мотопіхотних бригад, який у результаті триденних запеклих боїв в районі Червонопартизанська, Довжанського, Дякового у складі 72-ї механізованої бригади, використовуючи залишки бойової техніки та прориваючись з боєм, здійснив успішний прорив з "котла" і вивів на об'єднання з головними силами українських військ 410 бійців свого батальйону, більше 500 військовослужбовців 24-й бригади, 79-ої бригади, невеликі групи 51 бригади, 28-ої бригади, 3-го полку спецназу. Вони прорівались завдяки використанню вогню та маневру.

Вони не були жертвами – вони змітали всіх, хто намагався перегородити їм шлях до основних сил. Вони вийшли на танках, БМП, БТРах, самохідних гаубицях та РСЗО, вони не здали та не залишили зброї ворогу.

Подяка від солдат, напевне, одна з найбільших нагород для офіцера!

«Народний Герой» - нагорода, яку не купиш в магазині, не випросиш у начальства, її треба лише заслужити перед обличчям свого народу, народу, який захищаєш!

«Вогник червоний бачили? Це снайпер по нам цілиться» – кіборг «Лєший»

Хтось його називає просто херсонським «кіборгом», та він звик до іншого ім'я — «Лєший». Саме за цим позивним його знають бойові побратими. Сергій Павленко — один із тих, хто тримав оборону Донецького аеропорту. Коли ж повертався додому, попросив сина зустріти його в Миколаєві. Дружина випадково почула цю телефонну розмову і теж приїхала. А щойно побачила в гурті «кіборгів» неголеного й виснаженого чоловіка, здогадалася про все…

Сергій Павленко поїхав у АТО добровольцем у серпні 2014 року — між другою і третьою хвилями мобілізації. Таке рішення він прийняв після того, як загинув його товариш — командир батальйону «Херсон», а ще тому, що не хотів бути «диванним героєм».

— Не говоритиму точно, як довго кожен із нас перебував в аеропорту. Але скажу лиш одне: там було справжнє пекло, — розповідає «Лєший».

До подій на Сході України Сергій працював мотористом на судні. Коли почалися найжорстокіші бої, він прийшов до військкомату і висловив бажання їхати в АТО.

Для дружини, в якої проблеми з серцем, вигадав цілу легенду. Аж до повернення вона і гадки не мала, що її «половинка» перебуває у «пеклі». Жінка думала, що Сергій служить у «Десні» водієм. Дорогою він у кожному селі фотографував магазини, кафе, спортмайданчики. Щоразу, коли дружина запитувала, де він, надсилав їй нібито «свіжу» світлину.

— Показую їй волейбольний зал, що буцімто під Києвом, хоча він насправді був під Краматорськом, — згадує Сергій. — Згодом ми відбули до Старченкового, за кілька місяців — до Водяного, де були сильні бої і де ми втратили багато побратимів. А стрілянину під час телефонних розмов пояснював дружині тим, що охороняю полігон — мовляв, там хлопці навчаються стрільбі.

Зі Старченкового Сергій потрапив до шпиталю. Телефон розбився — і зв'язку з ним не було. Нарешті жінці вдалося до нього додзвонитися. Коханий одразу заспокоїв: нічого страшного, проста застуда.

Вкотре вирушаючи в район АТО, він просто поставив дружину перед фактом: у мене наказ,

відмовитися не можу. Але запевнив, що на передову вже точно не відправлять.

— Потім були Червона Поляна, Донецький аеропорт, Піски… Багато де довелося побувати, — продовжує розповідь «Лєший» і показує відео з телефона, зроблене в ДАПі. — Якщо міг знімати, то був ще не піковий момент. Відстань між нами і ними лише 15–20 метрів. Ось стінка — а за нею вже російські окупанти… Вогник червоний бачили? Це снайпер по нам цілиться.

Інколи «кіборги» майже тиждень перебували в аеропорту без води.

Повернувшись до Херсона, Сергій Павленко продовжив підтримувати зв'язок із товаришами по службі, допомагаючи всім, чим може як волонтер.

А ще наш герой із теплотою згадує дівчинку Христинку з каховського дитбудинку, лист якої майже рік носив у «броні». Це вражаючий збіг обставин, що серед тисяч дописів з усієї України до нього потрапило послання землячки.

— Багато воїнів брали ці листи і не тільки читали, а й клали їх під пластину бронежилета як оберіг. Коли ж отримав лист від Христинки, одразу зрадів, адже він був з рідної Каховки, — згадує «Лєший». — Багато побратимів і після повернення додому зберігають ці листи, перечитують…

Із Христиною Сергій потоваришував. Тепер вони спілкуються телефоном майже щодня.

Сергій Даниленко

«Позивний я отримав після фрази в ефірі…»

«Ми тут нічого не бачимо, я – сліпий» – сказав Олег в ефірі в липні 2014 року, намагаючись передати інформацію з одного із спостережних постів в Луганській області. Так він і отримав позивний «Сліпий». Чоловік більше дванадцяти років служить Батьківщині в одній з механізованих бригад. І зараз головний сержант роти обороняє нашу землю від російських окупантів на Донеччині.

Перші бойові зіткнення батальйону, в якому служить Олег, відбулися ще в травні 2014 року. 22 травня о 4 годині ранку, щоб не допустити прориву сил противника, командування направило по одному взводу зі складу двох механізованих рот до мосту через річку Сіверський Донець в населеному пункті Дружківка, що неподалік від Рубіжного. Між нашими підрозділами і російськими найманцями зав'язався бій, який тривав декілька годин. Під тиском «кадирівців» та угрупування «афганців» наша зведена група змушена була відійти до передмістя Рубіжного – Старої Краснянки-Кремінної. У бою двоє українських військових загинули, сімох було поранено, а один потрапив у полон. Ним був саме наш Олег.

– Мій навідник не міг виконувати свої функції, тому його місце зайняв я, – згадує Олег, тоді ще командир бойової машини піхоти. – Бій тривав досить довго, набої закінчувались… Від попадань БМП була вже не на ходу, зв'язку в машині не було, тому команди на відступ я не почув. А коли вже не залишилося чим відстрілюватись, почув над собою голос, підняв голову та на мить побачив неслов'янської зовнішності військових, і тут же отримав прикладом по голові… Потім місяць полону в будівлі СБУ в Луганську, знущання, допити, втеча з полону, тиждень спотикань містом…

Січень 2015-го приніс нові випробування на міцність та мужність. Дебальцівська дуга. Зведена група зі складу механізованої роти під командуванням Олега здійснювала рейдові та ударно-штурмові дії по флангам противника в районі Нижнього Лозового, Калинівки та Розсадниці. Саме він очолив взвод під час штурму стратегічно важливої висоти «Паша», яка і досі контролюється українськими військами. 11-12 лютого Олег у складі передового загону атакував зі сторони Калинівки підрозділ російських військ у Логвиново. А під час виходу наших військ з так званого «дебальцівського котла» взводу «Сліпого» було наказано прикривати відхід основних сил з'єднання. До березня 2016 року підрозділ Олега вів активну оборону та виконував інші бойові завдання поблизу населеного пункту Троїцьке. Більше року він без виїздів та перепочинку у відпустках був безпосередньо на лінії зіткнення з противником.

Під час бойових дій чи не головна ознака справжнього лідера – це рівень довіри з боку бойових побратимів до прийнятих ним рішень, адже від того, наскільки вірним виявиться той чи інший наказ, залежить найдорожче – життя людини у погонах. Усвідомлюючи це і завдячуючи бойовому досвіду, Олегу вдається вчасно, швидко та вірно оцінювати обстановку, робити висновки та швидко приймати вірні рішення в надзвичайно складних ситуаціях.

24 липня у Хмельницькому Олега було нагороджено орденом «Народний Герой України». Це своєрідний символ визнання ратних подвигів людини, гідна нагорода для достойної людини.

А вдома на свого сина, чоловіка й тата завжди чекають батьки, дружина Катюша та дві маленьких доці. Всі ті, чиє мирне життя вдень і вночі захищає та береже тут, на Донбасі, Олег «Сліпий».

Іван Бурдюг

Новітній армії –українські, історичні, бойові традиції

ВІТАЛІЙ ГАЙДУКЕВИЧ, АВТОР

ОЛЕКСА РУДЕНКО, АВТОР

АНДРІЙ ЄРМОЛЕНКО, ХУДОЖНИК

Будь-яка емблема, це не просто нагромадження фігур і знаків, емблема, це графічна передача певного меседжу, а емблема військового підрозділу чи групи підрозділів – ціла гамма сенсів, котрі нашаровуються один на однин. Не варто забувати, що емблема (символіка) будь-якої структури ЗСУ, це не приватний інтерес командира роти/батальйону/полку/бригади/командування, це державний інтерес. Виходячи з такої логіки і було розпочато ребрендинг ЗС України, котрий включав в себе як заміну повсякденного однострою, так і знаки розрізнення й емблеми тощо.

В основу розробки комплексу символіки Сил спеціальних операцій покладено уявлення про ССО, як еліту Збройних Сил України - сили швидкого реагування з функціями розвідки, передового просування, захоплення плацдармів, проведенням спеціальних, у тому числі, психологічних операцій. Саме тому в символіці підкреслено той факт, що ССО є спадкоємцями кращих (!) воїнів, що коли-небудь існували на землях України. В основу комплексу символіки ССО лягла майже двохтисячолітня історія збройного захисту рідної землі. Саме так – ССО не є розвитком радянського «спецназу». Історія спеціальних сил і підрозділів та й просто воїнів із унікальними властивостями куди глибша , аніж СРСР.

Головним символом обрано образ могутнього воїна-вовка, вовкулаки, сіроманця. У багатьох індоєвропейських народів, у тому числі у предків сучасних українців, східних слов'ян, простежується міфологічний комплекс вовкулаки. Це воїн-дружинник, що у найвідповідальніші моменти битви обертається вовком. Це воїн-маг, воїн із надприродними можливостями. «Повість минулих літ» під 1097 р. сповіщає: «Яко бисть полунощі і встав Боняк, від'їхав від вої і почав вити вовчськи і вовк одвися йому і почаша вовки вити мнозі».

Образ воїна-вовка добре відомий у минулому України. Ще 2500 р. тому Геродот писав, що неври Полісся взимку на кілька днів перетворювалися на вовків. У княжі часи воїн, чарівник-волхв чи просто чоловік, за віруваннями слов'ян, обертався вовком, обв'язуючи себе священним поясом – наузом. Вовкулака повертав людську подобу, коли знімав цей обрядовий пояс. Тому в символіці

ССО використано цей символічний бойовий пояс. Тут варто зазначити, що підперізування поясом зі зброєю, є традиційним ритуалом ініціації будь-якого чоловіка у воїна – перехід зі статусу пересічної людини, в статус – Захисник. Коли юнак ставав воїном, його підперезували поясом із мечем. Рицар у середньовічній Європі, це людина, котра набула право носити меч на поясі і тим відрізняється від усіх інших.

Бойовий пояс, черес, - важлива деталь образу воїна-вовка. В Україні бойовий пояс був відомий вже 5000 років тому. Разом із різноманітною зброєю він обов'язково присутній на кам'яних зображеннях індоєвропейських воїнів, що мешкали в українських степах 5000–3000 років назад. Наприклад, більшість кам'яних статуй кіммерійських воїнів, що жили у Надчорномор'ї близько 1000 р. до н.е., являють собою кам'яний стовп з вибитим на ньому поясом із різноманітною зброєю. Бойовий пояс індоєвропейців зберігся до наших часів у традиційному одязі мешканців Карпат. Це "черес" – широкий шкіряний чоловічий пояс,

багато оздоблений металом, тисненням. Бронзові бойові пояси, що нагадують гуцульські череси, з'явилися в Карпатах більше 3 тис. р. тому. У княжі часи "препоясати чресла" означало одягнути бойовий пояс з мечем, бути готовим до бою. На срібному браслеті XII ст. з Городища в Галичині зображено такого вовка-перевертня, оперезаного орнаментованим поясом-наузом. Такий обрядовий пояс згадується і в українському фольклорі. Взагалі образ воїна-вовка один з провідних у "Слові о полку Ігоровім", а в українському фольклорі образ вовка наділений особливим і шанобливим ставленням – вовчик-братик.

«Вовк» і давньоруський «волхв» – одне слово. Власне, це германське «volf», «wolf» у давньоруській транскрипції. Під час великого розселення індоєвропейських племен з Надчорномор'я у IV-II тис. до н.е. традиція вовчих союзів була рознесена на величезних обширах від Атлантики до Індії. Певні аналогії цьому

комплексу бачимо у фольклорному образі українського козака-характерника. Про багатьох козацьких ватажків, зокрема, про Івана Сірка, славетного кошового отамана Запорозької Січі, казали, що той є характерником, вміє обертатися на вовка, і знову ставати людиною. Характерникам приписувались надприродні можливості, як-то лишатися непоміченим для ворога (!), ловити стріли й кулі руками (!), а хіба не є воїн ССО, воїном із надприродними можливостями? Є.

Українські легенди, перекази та казки про козаків-характерників, вовкулаків-перевертнів, песиголовців свідчать, що стародавній культ воїна-вовка увійшов складовою частиною до міфології козацтва. Ототожнення себе із лютим звіром, зокрема із вовком чи ведмедем було в пошані у європейських народів. Варто згадати лютих скандинавів – berserkr – воїн-ведмідь, та úlfhéðnar – воїн-вовк, воїн із вовчою головою. Воїн-ведмідь, був для відкритої битви – ударна сила. Воїн-вовк у скандинавів вважався елітним, у його вихованні акцентували на швидкість і тактику. Вовкоголові були майстрами засідок, нічних нападів, прихованих атак. Вміли діяти як зграєю (групою) так і наодинці. Відомі випадки, коли воїн-вовк бився самотужки. Культура воїна вовка була втрачена в XII столітті. Воїни-вовки були улюбленцями скандинавського бога Одіна.

Новітні Збройні Сили України широко спираються на історичні корені збройного захисту рідної землі від давнини до сьогодення, тому образ воїна-вовка видається найбільш вдалим для втілення в символіці ССО ЗСУ. Другим важливим елементом символіки ССО ЗСУ є звернення до символів і постаті князя Святослава Хороброго (957-072 рр.) Цей князь навічно закарбований в історії України як образ лицаря без страху та докору, воїн на київському престолі, видатний будівничий ранньофеодальної держави Київської Русі. А завдяки збереженим описам його подвигів і зовнішності великий український історик і будівничий Української Народної Республіки 1917 р. Михайло Грушевський назвав Святослава "Козак на престолі". Святосла в Ігорович, також відомий як Святослав Хоробрий (нар. 935) руський князь, державний діяч, політик і полководець з династії Рюриковичів. Великий князь Київський, правитель Русі. Девізом Сил спеціальних операцій ЗСУ пропонується обрати гордий войовничий клич, бойове гасло Святослава Хороброго – "ІДУ НА ВИ".

І якщо в княжі часи ця фраза була оголошенням війни, то зараз «ІДУ НА ВИ» для вояка ССО, це внутрішній вирок ворогу – втілення готовності до дії і приреченість тих, хто став на дорозі у Вовкулаки.

КОЛИ РЕВУТЬ ГАРМАТИ, МУЗИ НЕ СПЛЯТЬ

25-й річниці Збройних сил України присвячується

Відбулася прем'єра пісні на слова українського десантника «Бог біля тебе»

В межах соціально-мистецького проекту #ПісніВійни в ефірі одного з телевізійних каналів відбулася прем'єра нового синглу «Бог біля тебе». Першими виконавцями цієї пісні стали автор слів український десантник Богдан Ковальчин та співак Арсен Мірзоян.

До війни Богдан Ковальчин працював на радіостанції, через це вже на фронті отримав позивний «FM». До армії чоловік зголосився добровольцем. Воював на Донбасі в найгарячіших точках у складі одного з підрозділів 80-ї окремої десантно-штурмової бригади ВДВ ЗС України.

Писати пісні снайпер Ковальчин почав під час бойових дій. Власне, пісня «Бог біля тебе» є першою, яку він створив.

– Її слова народилися під впливом моїх перших днів війни та пов'язаних із ними гарячих подій. «Бог біля тебе» – пісня про волю до життя, до боротьби, до перемоги, – розповів Богдан Ковальчин.

Разом із піснею відбулася прем'єра відеокліпу за участю воїна, відзнятого у вересні цього року під час навчань підрозділів Високомобільних десантних військ на базі одного з полігонів Західного регіону.

Варто зазначити, що бойовим побратимам і користувачам соціальних мереж Богдан добре відомий як автор та виконавець пісні «Сепаратюга» і автор кавер-версії на пісню групи 5'nizza «Я солдат» – «Це десант!».

На думку співака Арсена Мірзояна, цивільним авторам та виконавцям такі пісні створювати непросто: "В їх творах більше війни. А десантура, бачите, співає про Бога, про сонце, про друзів, про любов і тільки у самому кінці – про смерть. Це не пісні про війну – це пісні, написані війною".

Зриваєш руками уламки,
Заклеєні очі сльозами,
Ще крок до свободи, до слави,
Ще мить - і загояться рани!

А смерть до землі тебе тисне
І кличе з собою до раю,
Та серце ще б'ється навмисне,
Бо вірою не залишає!

Приспів:
Бог біля тебе сонцем у небі,
Світлом в твоїх очах!
Бог біля тебе там, де й не треба -
Ти і не помічав!...

Над степом здригаються хмари
І сиплять землею додолу,
Карпата в сталевих собаках
Наближує даль невідому,

І чорне обличчя з під каски
Без носа з прицілa злітає,
Та віра не дасть тобі впасти,
Бо силою не залишає!

Приспів. (2)

Замовкла під пальцями зброя
Героя, що вже не вернеться,
Ніхто крім нас! Всі до бою!
Десант не здає, не здається!
Приспів. (2)

https://goo.gl/LokLZ1

курсант 24 курсу факультету Інформаційних технологій
ДНІПРОВСЬКА Анастасія Михайлівна

Ти ж у нас, Україно, одна!

Згуртувавши спільною метою
Нашу силу, волю і серця,
Ми завзято крокуєм до бою
По тяжких і тернистих шляхах.

Хоч багато країв є чудових,
Ти ж у нас, Україно, одна!
Непокірна моя, неповторна!
Ми будуєм майбутнє твоє!

Ти повір, ми готові боротись,
І як треба, життя віддамо!
Ми вже ситі отим «малороссям»,
Незалежність та єдність – жадана мета!

Знову серце рветься з неволі!
Тож борімось завзято й єдино.
Ми навіки в боргу пред тобою,
Бентежна моя Батьківщино!

Загиблим героям України

Коли в небі жевріють зірки,
А у серці пам'ять безсмертна –
Над світом встають вартові –
Герої звитяг безіменних…

Сплять замріяно вільні міста,
Бо нетлінні, сміливі і щирі
Свою варту несуть в небесах
Кращі з синів України.

Загартувавши свій дух у вогні,
Захищали ви нашу країну,
Щоб на рідній і вільній землі
Волошкова блакить майоріла!

Присягаєм ваш скарб берегти,
Все для тебе, моя Батьківщино!
Свою вірність і силу – тобі!
Все для тебе, моя лебедина!

Хай дорогу обрали тернисту,
Та ми з неї не можем зійти,
Бо як кличе священна Вітчизна,
Мусиш йти, українцю.
Іди!

За тобою країна

В прорив…
о сьомій двадцять п'ять ,
За тобою країна, ні кроку назад…
Веди за собою! І тільки вперед!
Хай руки обпік стальний кулемет…

Буремна кров колотить скроні,
Усе життя в однім патроні,
В однім бою, на сім хвилин.
Борись, бійцю! Вперед іди!
Хай буде тяжче, хоч в стократ!
За тобою країна, ні кроку назад!

За тобою брати, ти їх бережи!
Там чиїсь наречені і милі сини.
За тобою, героє, священна держава!
Не зважай на палаючі рани,
На гвинтівок крицевий холод,
На відчай, безсилля і голод…
Тебе кличе народ. Ти чуєш, солдат?
З тобою країна, ні кроку назад!

Наяву

Немає миру на Вкраїні…
Палає серце – ниє!
Нема свободи, нема долі!
І вільна тільки смерть… або неволя.
Крик про допомогу –
Не хочуть чути люди,
Гроші правлять – правлять всюди.
Та віра в Славне Майбуття
Ще майорить!
Вона живе в дзвінких серцях,
І ні на мить
Не забуваю: Україна – є! Вона – жива!
І наяву
Зростає нація Нова,
Зростає..
і стає на боротьбу!

Матері

Необачні тривоги пробач мені, мамо.
І за кожну сльозинку, пробач…
Я такої любові на світі не знаю,
Щоб сильніша твоєї …Не плач!

Твоїх почуттів немеркнуча сила
Мені крила здійма з-за плечей.
І навіки душі оберіг незрадливий –
Ніжна ватра карих очей.

Ти так мені потрібна! Чуєш, мамо!
Як цвіт калини вранішній весні.
Своїми ніжними і теплими вустами
Тамуєш мій душевний біль.

І доки в грудях серце буде битись,
Я, мамо, втратити тебе боюсь!
Моя бентежна й лагідна лебідко,
За твоє здоров'я Богу помолюсь.

Люди байдужіють з роками.
І у тенетах здобутків та невдач
Забувають сказати: пробач мені, мамо,
За кожну сльозинку, пробач.

Полетіли!

Лети! За обрієм шукати щастя.
Лети! Розправ ефірні крила.
Бо майбуття то – як причастя!
Збирайся, друже! Полетіли!

Хапай квапливо золотаві зорі,
Піймай свою! Нехай обпале пальці!
Дивися в ніч, де хмари неозорі
В обіймки кличуть. Не вагайся!

Поквапся! Ти не вічножитель.
Мужній! Не любить щастя полохливих.
Мені веселками малюй привіти
На полотні ранкових небосхилів.

Вартуй ночами уразливу душу,
Що без любові трохи огрубіла.
І слухай серце, мов піщану мушлю!
Тримай міцніше! Полетіли!

Тільки ворог, що сміється...
Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине,—
Слава не поляже;
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти.
Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...
От де, люди, наша слава,
Слава України!

Тарас Шевченко
(1814—1861)

Бригадна пісня 28 окремої механізованої бригади

Горіли небо і земля,
під «Градом» плавилась броня,
Ми ж не схиляли голови свої.
У нас з тобою ціль одна - щоб була вільною земля

ПРИСПІВ:
Офіцери й солдати в двадцять восьмій бригаді
Ми велика військова сім'я,
Нас АТО поєднало і нас всіх згартували
Жага волі й святая війна.

Ми в Іловайському котлі під мінами і кулями
Не тремтіли - нерви у вузлі,
Коли ж поранений я впав, мене, мій брате, ти підняв
І виніс з пекла на собі.

ПРИСПІВ
Не всі, хто Мар'янку пройшли до строю знову стать змогли,
Але вони із нами назавжди
ми пам'ятаємо всіх вас, життя віддав хто за Донбас,
Для нас ви не «двохсоті», ви – живі.

ПРИСПІВ
Коли ж отримаєм наказ і кинуть в пекло знову нас,
Ми знаємо – не будемо одні –
І з нами завжди будуть ті,
життя віддавши в тій війні

Слова- майора Сидоренко Олег Васильовича
начальника прес – служби
військової частини – польова пошта В0095
Композитор і виконавець - Павло Мережук –

Творча сім'я солдата Щербань Анни Василівни

(військова частина А0665)

НЕ ЗДАВАЙСЯ СОЛДАТЕ!

Покотилася материнська сльоза,
Чиста, криштальна, мов рання роса.
Серце біль її проймає,
Сум, тривога всю душу огортає.

За свободу син пішов воювати,
Мир для рідної України здобувати,
Щоб спокійні були українські родини
Й для Батьківщини були щасливі години.

Ти не здавайся, український солдате,
Йди тільки вперед, швидко, мчи.
Хай ворог російський затятий
Побачить мужнє твоє плече.

Хай тобі завжди сонце сіяє,
Любов материнська душу зігріває.
Ти, солдате, не оглядайся,
Йди тільки вперед, не здавайся.

Там вдома на тебе, герою-солдате,
Жде сивий твій батько, жде рідная мати.
Мила, кохана на тебе чекає,
Й діточок ваших так міцно пригортає.

Молитва за тебе лунає до неба,
Ти тільки зберись, відчаю не треба.
Знай, ворог російський проклятий
Жалю зазнає, що був так завзятий.

В очах твоїх, солдате, сльоза миготить,
Здається, краплею крові стане за мить,
І серце твоє біль роздирає,
Мов вугілля в огні, так сильно палає.

За що, о Боже милий,
Чорна хмара над Україною повстала,
І як же, Боже, її здолати,
Щоб рідна Вітчизна могла щастя мати?"

Український солдате, ти не здавайся,
Всю силу, зібравши в свій мужній кулак,
Хай для ворога він стане, як сигнальний знак,
Знай, і на Україні здобудемо спокій і лад.

Ти мужністю своєю ворогу відсіч дав,
І ворог завзятий твою силу пройняв.
За Україну, її волю безмежну,
Ти гарний приклад усім показав.

Тихо довкола….аж тут стрілянина…
І мати, відчувши біль, здійняла вголос молитву за сина,
Душа героя, вже там, в раю,
Там тихо, спокійно, як в мирнім краю…

Ще мить, солдате, не вмирай,
Світ ти цей, герою, не залишай.
Боротьба ще за правду триває,
Ворог Україну милу ніяк не покидає.

Цінною життя, український солдате,
Ти нам показав, як Україну треба кохати.
Вітчину рідненьку свою
Захищав ти в пекельнім вогню.

На могилі твоїй, герою-солдате,
Калина червона буде завжди цвісти,
І душу твою будуть зігрівати,
І діти, кохана, і батько твій, мати…

Ми перемогу над ворогом здобудемо,
Яку ти так добивався, всім серцем хотів,
А той ворог заклятий поляже,
Що простяг руки до неньки-землі.

Не здавайся ніколи, і ти, Людино,
Борись за правду,і за мир,
Бо Україна єдина наша
Віддала за волю так багато життів.

Гімн України щосили лунає,
Збройні Сили кордони захищають,
Стяг жовто-блакитний відважно сяє,
Відсіч ворогу він наганяє.

Україно-ненько, рідна мати,
Годі так тобі страждати,
Армія сильна, відважна буде тебе захищати,
На цілісність України жодному ворогу не посягати.

Ти не здавайся, український солдате,
Йди тільки вперед, швидко, мчи.
Знай, здобудемо мир і спокій
На нашій українській землі.

Автор:
Ольга Когуть, учасник бойових дій,
молодший лейтенант,
Офіцер-психолог 9610 підрозділу
військової частини А2860

Народе мій, прокинься!

Зніми з очей ілюзію обману!
Послухай серце, загляни в віки,
Прислухайся до голосу народу.
Очисти душу, проясни думки.

Ми вільні духом українці,
Ми землероби, патріоти
І нам дана священная земля,
Земля, що гордо зветься - Україна!
Її широкий простір
І серце чисте, як морська блакить,
І мова ніжна солов'їна, крізь всі віки дзвенить.

Під сонячно-блакитним стягом з любов'ю в серці й на душі,
Живе народ, нащадки славних козаків!
Здавалося, ніщо не заплямить цієї радості
Та лютий ворог розз'єднати нас схотів
І чоботом своїм ступив на наш поріг.
Приніс з собою в дар розруху та руїни,
Гарячим полум'ям спалив усе до тла
І землю кров'ю окропив!

Та вільний дух не закуєш в кайдани,
І язика його не вирвеш,
Повстане вірне військо на захисті держави!
І з честю, гідністю, відвагою
Шановні лицарі-титани в запеклий бій підуть.

І грім гармат, і знов криваві ріки,
І спалює безжальне полум'я усе до тла
Та мужньо наші ангели-хранителі
В бою відважно всі стоять.
Вони боронять нас і відбивають злі напасті.
З надією ідуть вперед
І мрія в них єдина -
Це мирна, вільна Україна!

Народе мій, прокинься!
Зміцнися духом й тілом
Й зрозумій, що наша сила в єдності,
Й майбутнє наше на оцій землі!
Землі, що гордо зветься - Україна!

Автор старшина 2 статті БЕЗП'ЯТЧУК
Галина Степанівна,
військова частина А1892 Військово-

Проект гімну полку...

В степах України,у Чорного моря
Де квітне під сонцем родюча земля
Стоїть на сторожі,повітря кордонів
Осназа частина, в шевроні «Сова»

Приспів:
Батьківщина дала нам наказ
Пильно слідкувати за ефіром
Жоден ворог не пройде повз нас
Адже розум переможе силу.

Ворожі секрети на радіохвилях
Не є таємниця для наших бійців,
Ніколи не зрадять Народ України
Нащадки славетних батьків і дідів.
Приспів

Важка служба війська часом лихоліття
Не зламить бійців,що пильнують ефір
За сім'ї,за друзів,і за Україну
Несем чергування й борімось за мир.
Приспів

м. Миколаїв, військова частина А3767
Автори:Семишкін В.О.,Ментинський С.В.,
Кушнір В.В.

Ще дуже юна

Ще дуже юна – но міцна моя улюблена країна ,
Ні перед ким за всі віки не приклониш коліна.
В тяжкі часи, часи війни твої сини здіймуться,
І на поріг твоїх границь ідуть і знову б'ються .

За ту свободу , що в душі живе у Українця,
За землю рідну, за сім'ю нехай весь світ боїться
Того хто гори підійме на поле вийде брані
Бо гості з зброєю в руках небажані не звані

Ми Українці, ми народ, ми вільні і свободні
Нехай це кожен пам'ята навічно і сьогодні
Ми теж готові стати в бій за нашу Україну
І берегти зажди її свободну і єдину

(Учасник бойових дій в АТО, командир 124
навчальної групи зі спеціальності 255
"Озброєння та військова техніка", сержант
Веретенніков Ігор Миколайович)

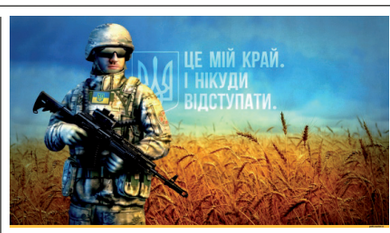

Я буду першою…

Перемога поряд і я до неї йду…
На самий верх або ж упаду…
Знаю, буде нелегко
Ще до старту далеко…
Неможливо програти цю війну
Ми живі і ми разом…

"Подвійна маска"

Колись давно на білім світі народились дві сестри. Одну назвали Соломія іншу звали Василіса. Одна була тендітна,красива, бездоганна і вродлива, а інша була велика сильна моцна баба і все грабастала у рученьки свої все контролювала і всіх навчала жити.

Соломія підростала красива дівчинка росла,волосся було кучеряве немов розкинулась верба, а оченята голубі немов та чиста водиця, що протікає у Дніпрі.

А тіло було шовковисте як безмежні луги. Душа у Соломії величезна як Чорне море без країв і серденько тепленьке як сонечко зігрівало всіх навколо.

Вона росла і розвивалась усім на зло. Не всім подобалось дивитись як Соломія розквітає її запрошують постійно сусідські хлопці до себе в гості вже кличуть заміж. Вона нікуди не спішила, а просто хотіла кращого життя, сестричка рідна Василіса не розуміла прагнення сестри куди - це лізе, що їй треба не розумію того я.

Вася була хвацька дівка все в своїх руках тримала до всіх свій довгий ніс сувала.

Її волосся наче гілочки сосни, а очі чорні як болото, душа нестерпна холоднюча, жорстокою дівчиною росла і все хотіла показати як Соломії жити в світі кого їй слухати із ким гуляти і як себе їй боронить.

Вася все перевіряла і поради роздавала казала Соломії ти ще дурна і зовсім молода нічого ти не розумієш і як ти будеш сама жити, а все тому,що заздрила їй дуже і ненавиділа її, але мовчала зачаїлась, чекала слушної нагоди щоб вдарить так, що загримить. А Соломія слухала сестру, а та із неї кепкувала і все їй в душу заглядала і керувала як могла. Але як кожна людина Соломійка прагнула до кращого життя вибирати, що душа говорить.

Одного дня перестала підкорятися сестрі, а та як бомба розізлись, що все не по її. Вася та як оскаженіла почала Соломку шматувати душу її без країв пилкою пилять Соломія сильно не боролась бо доброю була й не розуміла, що це з нею робить її рідна сестра відрізала волосся кучеряве і так захопилася вона, що почала руки прорізати - «уявіть собі якою злюкою була і скільки злість вона копила, і як хотіла відомстить».

Вася нівечила Соломію і знущалась, а та стікала кров'ю і відбивалась як могла.

Як раніше говорили Соломію дуже всі любили і як почули всі навколо, що робить з нею її сестра почали Соломійку захищати допомагати звідусіль стала кріпнути дівчина давати відсіч своїй сестрі тут і друзі підключились і просто не байдужі люди почали Васю всі гнобити. А Вася хитрою була побачила, що як жук в навозі загрузла в злості своїй сповна і, що не підтримує ніхто почала говорити, що то не є вона,то Соломія сама собі наносить рани. Та так, що вона обмовила її сповна вона ж свята невинна постать яка зовсім не грішить і виправдовуватись не буде бо нема за, що їй вибачення просить.

Та не повірив люд весь чесний почали Васю всі гнобить і відхрестилися від неї не має їм чого із злюкою дружить, якщо та злюка завтра причаїться і буде їм у хату заглядати щоб не проливати кров як Соломія перестали з нею справи мати.

Пройшли роки і рани Соломії загоїлись усі, закохалось, вийшла заміж розцвіла і жила щасливо, дружньо, повна хата друзів, родичів нових. А все цікавило як поживає там її сестра.

Сестра прожила все життя одна, пуста нікчемна та душа померла так собі сама. Ніхто і не помітив як велика сильна жінка від злості і заздрощів своїх рухнула як згоріла дерев'яна стінка, а попіл вітер у повітрі розчинив.

Мораль казочки такої не будьте Ви лукаві до чужого, бо бажання треба зупиняти щоб потім від бажань своїх не потерпати.

Живіть насолоджуйтесь життям не заглядайте з злобою до хатоньки чужої, а приходьте в гості з хлібом сіллю з доброю душею……

Автор матрос КУЙТУКЛУ Андрій
Михайлович,
військова частина А1892 Військово-Морські
Сили Збройних Сил України

ЗЕМЛЕ МОЯ

Земле моя, ти стільки страждала:
Війни криваві та напади орд,
До перемоги ти закликала
І пережити змогла людей мор.

Спалах хвороб, набіги вандалів,
Голод, пожежі, снарядів дощі,
Сльози дітей і неньок в печалю,
Що зберегали надію в душі.

Мітки кривавих ран залишились:
Сотні хоробрих від пуль полягли,
Світ уповає на Бога милість,
Щоб Україну від бід захистив.

Всіх окупантів кара настигне,
Надія на правду в серці живе,
Боже святий, храни Україну,
Слава героїв її збереже.

СИЛА ВІЙСЬК

Від куль під сердцем пам'ятаєм рани,
Криваві шрами за Вітчизну на душі,
За справедливість боримось роками,
Терористичні напади нам не страшні.

І хто прийде зі зброєю у гості,
Відчую силу Українських Військ в ту ж мить,
Відпір вчинити недругам ми в змозі,
Усім напасникам ми радимо: "Біжіть"!

Старший офіцер відділення комплектування Березівського районного військового комісаріату Одеської області майор Лазорик Сергій Дмитрович

Ми руками торкаємось неба

Ми руками торкаємось неба
Ми куштуємо хмари на смак
Ми побачили всю планету
Скрізь бував наш надійний літак.

То ж упевнились краще вдома
У краю ,що клялись боронити
Своєму України народу
Ми продовжуємо вірно служити.

Літак скеруємо за обрій ми в повітрі
Штурвал у командира замість автомата
Виконує завдання на «Відмінно»
15та авіаційна транспортна бригада.

Повертався з завдання не кожен
В одностроїз слізьми на очах
Ми назавжди своїх героїв
Провели в останній шлях.

Ми не падаємо духом
У нас в серцях залізна воля
Чисте небо-наше завдання
Перемога-це наша доля.

Старший лейтенант Пугачов Сергій Миколайович - авіаційний технік-оператор авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна Стежа» військової частини А2215.

СОЛДАТ

Не спить солдат,
В очах закралась втома.
В руках своїх тримає автомат.
Не спить за тих, хто залишився вдома:
Старенька мама та молодший брат.

Лиш двадцять шість, а скроні білі-білі,
Неначе їх посипав перший сніг!
Та юність серце ще не залишила!
Хоча від мук душі воно болить!

Солдате, прошу, не мовчи, скажи нам:
Про що ти думаєш ,про що душа болить?
За тебе молимось перед Господом Єдиним,
Щоб миру й спокою прийшла жадана мить!

капітан НАТАЛЬЧЕНКО Олексій Олександрович, начальник відділення ІС ЦІС польового вузла зв'язку, військової частини А2656, Повітряних Сил Збройних Сил України

СИДЖУ Я НА КРУЧІ ТАЙ ДУМКИ ГАДАЮ...

Сумні мої думи про зламані долі
Чи вільний в країні,яку захищаю?
Чи ворогу мушу коритись в неволі?
Що втрутивсь нахабно на рідну землицю
Що кривдить матусю,дружину й рідню
Що кров'ю забруднює чисту водицю
Чи вільний в країні,яку я люблю?
Чи зможу дивитись у вічі я сину?
Колись розвернусь до нього лицем?
Чи може вдивляючись у мою спину,
Він бачити буде початок кінця?
Не смій сумніватись в мені ні на мить.
Тече віра в правду у моїх жилах
Душа за Вкраїну так сильно щемить
І в цьому є сила,моя сила,сину!
Сміливість в очах і воля в душі
Підійме мене із коліна
І я відсіч дам силі чужій
Життя я віддам за Вкраїну.
А потім повернусь до тебе лицем
Вдивляючись пильно у очі
Ти будеш у мене також молодцем
Бо я цього так сильно хочу
Щоб мир в Україні нарешті настав
Щоб в єдності були ми сильні
І щоб ти упевнено й гордо сказав: Я – українець!Я–вільний!

ЦЯ МОЛИТВА БУЛА РОЗМІЩЕНА НА ОДНОМУ З БЛОКПОСТІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ І ТОРКАЛА СЕРЦЯ НАВІТЬ НАЙСТІЙКІШИХ АТЕЇСТІВ

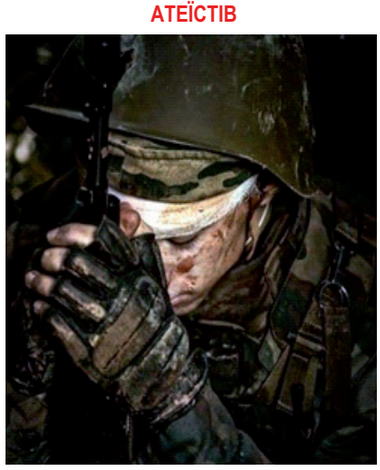

Побудь, мій Боже, отут, зі мною,
У цьому полі, у розпал бою.
Серед руїни і серед краху
Не дай пізнати глибини страху.
Не дай упасти в зневіру й розпач
І побратимам розбігтись врозтіч.
Побудь, мій Боже, отут, між нами,
Душею батька, сльозою мами,
Сестри любов'ю, брата плечима,
Чеканням милої, її очима.
Побудь мій Боже, отут, зі мною,
Посеред світу, посеред болю.
Храни від смерті, від кулі вражої.
Будь мені, Боже вартою, стражею.
Я тіло й душу тобі офірую.
Побудь, мій Боже, зі мною!
Вірую!

8:47

Садок вишневий коло хати, раби
сапають бюряки, фрейлехс
танцюють парубки, висить дитина
розіп'ята - над тільцем порхають
круки. Зігує мати на порозі,
в світлиці на іконі - цап,
Сім'я вечеря на підлозі - парує
смажений кацап. Ідуть з АТО
американці, співають "Бейбі, донт
ю край..." Лунає спів за небокрай,
Ти ж über alles, моя мамця -
Жидофашистський рідний край!

Легіон Добра©

НЕБЕСНА СОТНЯ

І знов трагедія народна
Рвуть кігті серце молоде
І перший постріл в барикади
Рука злочинна, знов кладе.
А їм на волі б, весен жити
Творить добро, ростить дітей
Кувать машини, сіять жито
Та гинуть тут, в ім`я ідей
Стоїть народ наш гордовитий
Та про біду, він ще не зна
Що завтра сотня буде вбитих
Руками влади, сили зла
Здавалось ранок тихий, мирний
Ніхто біди не віщував
Та поступив наказ злочинний
І знову постріл пролунав.
Мов Ангели, в небесну вись
Злітали душі молодих синів
Їх очі вже не дивляться в блакить
І біль перероста, в народний гнів
А кулі рвуть безжалісно серця
Знов пролилася безневинна кров
І гинуть діти в Неньки на очах
За Вільну Україну, за любов.
Небесна вись, заплакала дощем
Небесна сотня, злетіла в небеса
А на душі в народу, біль і щем
І вже ніхто не вірить в чудеса
Історію назад не повернуть
Вона вертається, щоразу знов
Коли кайдани намагаються обуть
Але народ, не хоче до оков.
Небесна Сотня, наша втрата!
Безстрашні хлопці, як Орли
І сивочолі і хлоп'ята
Що за свободу полягли…

СИНАМ УКРАЇНИ

Чорний ворон з дуба кряче
Кохаючись воркують голуби
Чом похилив ти голову козаче
А твої очі повні смутку і журби…
Пробачте Мамо, та як його сказати
За те, що сина ми не вберегли
Він був хоробрим, відданим солдатом
Та вижити тоді не всі змогли.
Пробачте Мамо, й накотились сльози
А серце в грудях стислося в кулак
Замовк солдат, поклав червоні рози
Волосся сиве, а по роках юнак.
Дорогу в рай, стелили пелюстками
В останню путь героя провели
Лиш сина, більш немає в мами
Пробачте Мамо, що не вберегли.
І синє небо раптом почорніло
Біль й порожнеча у згорьованих очах
Та материнське серце вщент зітліло
Вогонь життєвий, назавжди погас.
Лиш чорний ворон грізно кряче
Кохаючись воркують голуби
Спасибі тобі соколе – юначе,
Що захистив Вкраїну від біди.
Низький уклін усім синам Вкраїни
Усім, хто рідну землю боронив
Усім, хто від ворожих куль загинув
Вам Честь і Слава вірнії Сини...

старший сержант Педченко Степан Дмитрович, командир комендантського відділення військової частини польова пошта В5912.

Німій, одуреній, забитій,
Невже не встать тобі від ран?
Москві та Речі Посполитій
Колись жбурнув тебе Богдан.
А потім хтів тобі Мазепа
Від серця щирого добра...
Його ж ти зрадила і степом
Пішла рабинею Петра.
Хіба не жах: своєї зброї
Не маєш ти в ці скорбні дні...
У тебе так: два-три герої,
А решта – велетні дурні.
У тебе так: все безголов'я,
Що на багно кричить: " Блакить! "
Якби я міг, якби зумів я
Тебе, Вкраїно, воскресить...

Володимир Сосюра

НЕЗВАЖАЮЧИ НІ НА ЩО – УКРАЇНА ЗРОБИЛА УСПІШНІ КРОКИ

1. У зовнішньополітичній діяльності Україна:

зберегла міжнародну коаліцію на підтримку України та запровадження 41 країною санкцій проти Росії, що суттєво ослаблює агресора;

удосконалила систему міжнародних контактів наслідком якої стала широка і значна політична, фінансова та військово-експертна міжнародна підтримка України, що ґрунтується на усвідомленні важливого місця нашої держави у зовнішньополітичних пріоритетах окремих провідних держав;

ініціювала прийняття Третім комітетом Генасамблеї ООН резолюції, в який захоплення Криму чітко трактуються, як окупація із застосуванням збройних сил Російської Федерації;

надала відповідні матеріали до Міжнародного кримінального суду (Гаазький трибунал, Нідерланди), які забезпечили затвердження звіту "Ситуація в Україні" з висновками, що "окупація РФ Криму відбулась внаслідок збройного конфлікту між Україною і Росією";

просунула інтереси на рівні soft power та економіки зокрема, успіхи видатних українських спортсменів, перемоги на Євробаченні, а також економічні здобутки у сільському господарстві та авіабудуванні.

Довідково. soft power – здатність держави домагатися своїх цілей за рахунок привабливості власної культури, суспільно-політичних цінностей – на противагу жорсткій силі, ґрунтованій на військовому і економічному тиску.

У той же час, зберігаються загрози щодо збереження єдності європейських держав з питань продовження санкцій проти Російської Федерації за агресію по відношенню до України.

2. Стан економіки України на кінець 2016 характеризується:

відновленням економічного зростання в країні загалом;

Довідково. За перші три квартали 2016 року в порівняні із тим же періодом 2015 року зростання в економіці склало 2%;

за оцінкою НБУ зростання ВВП до відповідного періоду попереднього року у третьому кварталі 2016 року прискорилося до 1,6% проти 1,4% у другому кварталі.

поповненням золотовалютних резервів;

Довідково. Станом на початок 2016 року вони зросли майже втричі і сягали 15,5 млрд. доларів США (у лютому 2015 – 5,6 млрд. доларів).

стабілізацією курсу національної валюти;

зменшенням кількості регуляторних нормативних актів, які ускладнювали підприємницьку діяльність;

Довідково. Скасовано понад 40% дозвільних документів та обов'язкову сертифікацію на 90% продукції;

Президентом України підписані закони, які істотно спрощують реєстрацію ліків, які вже зареєстровані в розвинених країнах Заходу; відміняють обов'язкову реєстрацію іноземних інвестицій; скасовують реєстрацію контрактів на експорт металобрухту та ін.

ліквідацією залежності від імпорту російського газу за рахунок укладення договорів із європейськими постачальниками газу;

запровадженням зони вільної торгівлі з ЄС;

Довідково. Усі країни ЄС крім Нідерландів ратифікували Угоду про асоціацію з Україною. З Нідерландами ведуться переговори для того, щоб повністю завершити ратифікацію.

запровадженням соціальних компенсаторів для громадян

Довідково. передбачено збільшення удвоє (до 3200 грн.) мінімальної зарплати з 1 січня 2017 року. Після цього мінімальна зарплата буде в 2,3 рази (на 123% вищою, аніж у січні 2016 року, а заробітні плати усім бюджетникам в середньому на 50%.

3. Встановлення верховенства права та протидії корупції, відновлення безпеки громадян, створення сприятливих умов для розвитку бізнесу:

створено й почали працювати чотири нові антикорупційні інституції: Національне антикорупційне бюро України, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Національне агентство з питань запобігання корупції, Державне бюро розслідувань;

Довідково. На кінець вересня 2016 співробітники НАБУ відкрили 245 кримінальних впроваджень, 100 особам повідомлено про підозру.

Завдяки роботі НАБУ судом було накладено арешт на грошові кошти в сумі 411 млн. грн.., 75,45 млн. дол. США та 7,1 млн. євро, арештовано 2 цілісні майнові комплекси підприємств, 94 земельні ділянки, 50 нежитлових приміщень, 37 квартир, 35 транспортних засобів, у тому числі 2 літаки, цінні папери вартістю 75,5 млн. дол. США.

запроваджено обов'язкове електронне декларування доходів та майна для осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, включаючи членів родини;

Довідково. Станом на 10.11.2016 подано 131 тис. декларацій: 64,8 тис. – службовці категорії А та Б, слідчі – 10,9 тис., прокурори – 10,1 тис., судді – 6,9 тис.

Декларування стало важливим чинником безпрецедентної відкритості і прозорості влади для контролю з боку суспільства та антикорупційних органів. Антикорупційне законодавство України – одне із найбільш жорстоких і вимогливих у світі.

створено нову патрульну поліцію;

Довідково. патрульна поліція діє у 32 містах та трьох областях України. У ході переатестації працівників МВС станом на вересень 2016 року 5,2 тис. чоловік було звільнено.

проведено скорочення державного апарату більш ніж на 20% (25 тис. державних службовців), скорочено кількість органів виконавчої влади з 75 до 64;

Довідково. За останні два роки в Україні було люстровано 934 чиновники, яким закрито доступ до державних посад до 2024 року.

4. Щодо Збройних Сил України:

Реальна практика державотворення в умовах військових дій з російсько-терористичними військами на території Донецької і Луганської областей спонукали до переосмислення місця і ролі Збройних Сил України у політиці національної безпеки, геополітиці, в тому числі і в просуванні процесів держави щодо євроатлантичної інтеграції.

Наслідком прагматичних рішень та дій військово-політичного керівництва держави було досягнуто наступні зміни у секторі безпеки та оборони:

Україна зупинила агресію у п'ятеро сильнішого противника;

Довідково. у документах стратегічного планування у сфері національної безпеки чітко записано, що воєнним противником Україна вважає Російську Федерацію;

створено потужне угрупування військ, здатне дати відсіч агресору у разі ескалації конфлікту на Сході України;

забезпечено стрімке підвищення боєздатності військ (сил), як за рахунок зростання професіоналізму військовослужбовців, командирів (начальників) усіх рівнів так і за рахунок оновлення та модернізації озброєння і військової техніки;

створено оперативний резерв першої черги бойових частин Збройних Сил України у складі понад 100 тис. осіб із бойовим досвідом.

відбулися революційні зміни в мотивуванні особового складу Збройних Сил України;

Довідково. Радикально збільшено грошове забезпечення військовослужбовців, які становлять від 7 тис. грн. на місяць в тилу та від 11 тис. грн. на лінії зіткнення з ворогом;

У 2016 році контракт зі Збройними Силами України уклали близько 60 тис. військовослужбовців, серед яких 5,6 тис. офіцерів.

зменшилися в рази втрати військовослужбовців від дій ворога в районі виконання завдань антитерористичної операції.

Отже, системні структурні зміни та реформи в Україні, економічна та технологічна модернізація, зовнішня підтримка провідних країн світу стають пріоритетними та стимулюють органи державної влади та місцевого самоврядування до забезпечення сталого розвитку економіки, підприємництва, інвестицій, реформування Збройних Сил України та зміцнення обороноздатності держави.

(висновки з аналізу незалежних джерел)

Не знаю автора, але підтримую ці слова повністю, і ніколи не пробачу Рашу! Для мене Раша вмерла назавжди! Спільнота ви зі мною?

"...с наступающими праздниками" – внезапно возродился из пепла посланный на#уй примерно 15 раз давнишний знакомый, живущий в РФ. За ним ринула лавина таких же дружелюбов: "Надеюсь, все политические разногласия наших правителей останутся в прошлом... Нельзя ведь вечно жить в зле... Сколько в вас ненависти... Не держите на нас зла... Мы же вас любим..." И я задумался...

"Политические разногласия". Война. Захват территорий. "Ихтамнет". Смерти тысяч людей. Разрушенные дома, потеря источника существования. Миллионы беженцев. Донецкий аэропорт. Дебальцево. Иловайск. Волноваха. Краматорск. Расстрелы украинских воинов прямо через границу. Пытки и издевательства над пленными и подвернувшимися безоружными. "Гумконвои" со взрывоопасным грузом. Сбитый самолет. Инвалиды, сироты, матери, рыдающие на могилах. Искалеченность судеб, перечеркнутость надежд.

"Нельзя ведь жить в зле". Чуть ли не вчера этот персонаж желал мне сдохнуть. Радовался, что мы замерзнем без России и околеем без кредитов. Утверждал, что мы - американские подстилки, поскольку решили прогнать Януковича. И до сих пор постит у себя имперскую чушь, дроча на кончину несуществующей Украины.

И вдруг – давай все оставим в прошлом. Давай забудем все, что мы у вас натворили. Просто так. Без извинения, без расплаты, без раскаяния. Мол, вы же должны нас простить, если не хотите быть такими же мразями, как мы.

"Сколько в вас ненависти... Не держите на нас зла..." А мы и дальше будем оккупировать территории, сеять мрак, ужас и смерть, и заводить ракеты и танки с надписью "На Киев!"

"Мы же вас любим...". Знакомо, как же. Как у поручика Ржевского: "#бу и плачу, #бу и плачу".

"Наши правители". Вы же все, конечно же, ни при чем. Все 86% горячо поддерживающих людоедский курс Кремля, и остальные 14%, считающих его слишком мягкотелым. Нет, вы действительно не виноваты. Бешеная собака тоже не виновата в том, что она собака, и что она бешеная, и что она бросается на людей. Но даже когда она машет тебе хвостом, ее нужно пристрелить, а не протягивать ей руку дружбы.

"Останутся в прошлом". Таки да, останутся. В прошлом. Вместе с вами.

В будущее мы пойдем без вас, лицемерные ублюдки.

Наташа Карпенко

УКРОП-СНІГУРОЖЕР…

Коли вовк нападає на вівцю, інші вівці відбігають на безпечну відстань, а потім зупиняються і дивляться. Вони не об'єднуються проти вовка. Просто кожна радіє, що напали не на неї. Скільки ж двоногих овець населяє нашу країну…

ПУТИН СНОВА ВСЕХ ПЕРЕИГРАЛ: НЕСКОЛЬКО ПЛОХИХ НОВОСТЕЙ ДЛЯ РОССИИ

О том, как россияне за одну только прошлую неделю потерпели несколько серьезных поражений на мировой арене, но радуются и говорят, что "Путин всех переиграл", — в блоге Ярослава Матюшина на ONLINE.UA Сегодня хочу оседлать свою любимую тему – про кацапышей. Начнем с хорошего эпиграфа: дошедший до берегов Сирии, на г*вне, паре и свистоперделках мазуточный авианесущий крейсер "Кузнецов" продолжает наводить шорох, страх, ужас, фобос и деймос на весь остальной мир не только тем, что фактически убивает озоновый слой. Один из его палубных истребителей на прошлой неделе красиво на****лся в Средиземное море. Ну а вы тоже попробовали бы сесть на палубу вечно дымящего корабля, такого здорового одоробла.

Это была преамбула. Амбула: Международный суд в Гааге признал, что так называемый "крымский референдум" был ничем иным, как военным преступлением и аннексией части территории чужого суверенного государства. Всем привет! Хочу с этим поздравить кацапов, которые два с половиной года усиленно стирают пальцы и свои пердаки в кровь, барабаня по клавиатурам во всех соцсетях, по всех усюдах, что "это было свободное волеизъявление граждан Крыма, легитимный плебисцит, Крым вернулся в родную гавань..." Да-да-да-да.

Понимаете, в чем дело. О том, что это была спецоперация, подготавливаемая за несколько лет до этого Российской Федерацией, знали все, это было очевидно. Но современный мир, точнее, цивилизованная его часть, субъекты международного права, живут по законам и международным договоренностям. И чтут то, что они когда-то подписали и поставили печать, чем очень сильно раздражают и огорчают Российскую Федерацию, потому что ее государственное кредо – лгать и на***вать.

Поэтому того, что все в мире знали, что это аннексия, не хватает для каких-то действий в цивилизованном мире, этому всему надо было придать юридический статус. Что произошло в Гааге? Скрупулезно собирались факты, перепроверялись, доказывались, складировались, на основании чего было объявлено, что это все-таки была вооруженная аннексия, а не какой-то там эфемерный плебисцит. Так вот, за пару месяцев до этого, может быть, за полтора, я точно не помню, Парламентская ассамблея Совета Европы, по-моему, признала, что на востоке Украины, в части Луганской и Донецкой областей, присутствуют российские регулярные войска, которые там рулят и частично участвуют в боестолкновениях.

И мы уже не говорим о том, что военная техника нескончаемым потоком идет со стороны Российской Федерации. Молодцы Bellingcat, даже установили бортовой номер "Бука", из которого эти долбуны сбили "Боинг" в 2014 году. Понимаете, эти все аккуратненькие пазлики сложатся в целую мозаику, когда реально весь мир будет относиться к России как к КНДР. То есть, несмотря сейчас на санкции, на охлаждение отношений на международной арене, с ними как-то еще сотрудничают. На уровне торговли, на уровне заключенных ранее международных договоров и протоколов. Есть элемент взаимодействия. Они себя ведут нехорошо, мы их наказываем санкциями, но, тем не менее, о полной изоляции речи не идет.

Но вот эти сигналы, они не могут не радовать. И я считаю, что это первые шаги. Дальше это будет расти в геометрической прогрессии, расти по экспоненте. Еще я хотел бы расстроить козломордых: я бы не стал на их месте так сильно радоваться победам пророссийских кандидатов в президенты как в Молдове, так и в Болгарии. Вспомним Ципраса, вспомним эти дикие понты: дружба с Россией, обещание российского правительства поддержать Грецию кредитами. Помните, как Ципрас провел референдум, знаменитый "День охи", на котором греки в едином порыве, по-моему, около 70% человек сказали: нет, мы не будем жить по правилам Европейского Союза. Я помню безумную радость дебилов из кацапстана во всех соцсетях по этому поводу. Думаю, Господи, вас чем это касается? Это другая страна, она находится в Евросоюзе, у нее свой внутренний референдум по поводу взаимоотношений с тем же ЕС. Вы-то там что, каким боком? Но загадочная русская душа, они как всегда всех переиграли. Они радуются Трампу, а недавно администрация Белого дома расширила санкции: там, по-моему, шесть компаний и 16 человек. Не суть важно. Так вот, в Болгарии и Молдове (в Молдове не знаю, но в Болгарии — 100%) будет то же самое. Будут понты, будет пророссийская риторика, но как дойдет до дела, они пойдут по стопам Ципраса. Придут в Евросоюз, просто попросят растянуть кредиты на подольше, с покаянной головой и благодарностью за то, что их оттуда не выкинули. Собственно говоря, все то, что происходит на международной арене по отношению к Российской Федерации, не может меня не радовать. Всем пис, а кацапам – г*вна на палочке. А, простите, на лопате, вы ж там с лопаты любите есть.

Источник: blogs.online.ua/matjushin/post/498/putin-snova-vseh-pereigr-neskolko-plohih-novostey-dlya-ossii/

АДОЛЬФ ДОНЕЦКИЙ: ПРО ГРАЖДАНСКУЮ ВОЙНУ В УКРАИНЕ

Сегодня был свидетелем того, как немытый вонючий бурят шото там блевал о патриотизме пассажиру в одной из маршруток Донецка. Пассажир был почти дедушка, лет 20,не больше. Но каждый год в оккупации — он за 10 считается, если кто не в курсе.

От православного бурята несло духовным перегаром. Духовное одоробло бомбило оппонента киселевскими снарядами: «то есть ты тоже будешь прыгать,если будут кричать: хто не скачет,той … [казламордый свинорыл]?, а пачиму ты не воюешь против фошиздов?». Оппонент, словно палач, рубил все аргументы бурята, медленно и хладнокровно: «да, буду, я не быдло и не предатель».

В 12 дня быть в г@вно бухим — это, сука, по православному, если кто не в курсе. Бурят был в ах*е от смелости пассажира, маршрутка тихо молчала, точнее пассажиры маршрутки. В Донецке 37-й год, если кто не в курсе, за то, что скажешь оккупанту в глаза: «ты оккупант #б*ный», можно серьезно испортить здоровье.

Бурят нервничал, чувствуя что проигрывал полемику хлопчику. В ход пошла тяжелая артиллерия: «у нас,на севере,врагов принято убивать. Ты мой враг?» , «мы за веру православную воюем ,понимаешь?» — [эпично слышать такое от бурята, честно], «ты понимаешь, если бэндэровцы зайдут в Донецк,ты в концлагерь попадешь ?», «я нутром чувствую, как ты меня презираешь». Хлопчик бил короткими фразами: «я тебя сюда не звал», «едь домой», «значит попаду», — все может быть. На лице у хлопчика не было абсолютно никаких эмоций, в глазах читалось отношение к бухому одороблу, пиз*якающему ватную блевоту ,как к таракану, которого вот-вот припиз*ячат тапочком.

Все закончилось для хлопчика хорошо, бурят вышел через несколько остановок. Все закончилось для хлопчика очень хорошо — в маршрутке ехали кроме бурята один военный и один полицай. Хлопчик, проехав 5-6 остановок вышел из пазика. Вышел с лицом Победителя [жители оккупированых территорий меня поймут].

Пользуясь случаем, хочу передать спасибо хлопчику с железобетонными яйцами, который сделал для меня лично за 25 минут больше, чем минних*я за три года. Снимаю шляпу, мое Уважение.

А теперь о гражданской войне в Украине.

Если бурят в твоем городе приехал убивать Украинцев — это называется гражданская война.

Желание бурята убить тебя за то, что ты Украинец — это православная война.

Если у бурята в твоем городе больше прав, чем у тебя — это гражданская война.

Если бурят бухой в хлам в 12 дня и в камуфляже, а ты думаешь: «пристрелит оно меня или нет?» — это гражданская война.

Если духовный бурят пристрелит тебя на территории Украины — это чисто православное убийство во время гражданской войны.

Если буряту башляет рф, буряту выдает оружие рф, бурята одевает рф, бурята привозит в твой город рф — это тоже гражданская война называется.

Бурят, который ненавидит Украину на территории Украины-это повстанец, а не оккупант. 86% населения рф вам подтвердят эту версию.

Если бурят у тебя в городе поселился в отжатую у гражданина Украины квартиру — это гражданская война.

Если бурят воюет за бабло на территории чужого государства — это тоже гражданская война.

Когда бурята убьют, лавров или чуркин скажут, что бурятов в Украине нет и быть не может, это гражданская война.

Когда труп бурята везут из Украины в рф в духовном рефрижераторе — это тоже гражданская война.

Буряты приезжают на крики бабушек «путенпамаги. Сука, все бросают и пешком по полям пиз*уют, чтоб спасти бабушек, спешат на гражданскую войну.

Если на камеру казламордых сми крикнуть 3 раза «путенвведивойска», буряты материализуются в твоем городе сами. Гражданская война,хули.

Мораль: НЕ-НА-ВИ-ЖУ

http://othervision.info/?p=3824

ИНТЕРНАЦИЗМ, АБО НЬЕТ, МОЛОТОФФ (АВТОРПАТИ)

В самом начале времен я был интернационалистом, потому шо тогда было Слово, а Слово было в Школе. Но потом пришли кацапы, и объяснили, что не все народы равны – есть Великороссы и прочая шлоебень, типа чурок, хачей, бульбашей и хохлов, которые помогают великороссам цивилизовать самих себя.

Тогда я стал националистом, но опять пришли кацапы, и объяснили, что моего народа нет – есть только недорусские хохлы, соответственно нет и нации, в которой я мог бы стать националистом.

Тогда я опять стал интернационалистом. Но в который раз пришли кацапы, и объяснили, что интернационал у нас в доме хитрый – есть русскоязычные, занимающие три четверти парламента, четыре пятых министерств и пять шестых силовых структур в Украине, но один #уй я мешаю каким-то образом двигаться их русскоязычной челюсти по просторам моей страны.

И тут я понял – чтобы перестать метаться от флажка к флажку, как бобик за апортами, надо просто сделать так, чтобы кацапы больше не приходили и ничего не объясняли. И все как-то угомонится само собой.

То есть, в конструкции мироздания лишними являются именно кацапы — и национальные вопросы отпадают сами собой.

Потому что о#уенный у них интернационализм получается – я типа должен быть интернационалистом, чтобы не кусался. А национализм – привилегия высшей рязанской расы, раздающей индейцам импортированные английские ружья и голландское полотно, которое покупает в обмен на добываемую индейцами нефть, а само производит только словесные объяснения – почему мир должен быть устроен удобным для кацапа образом.

Не, так не пойдет. Я, может, и дурак, но не идиот.

***

Я понимаю, что предыдущая лекция порвала ватные сраки, но надо вспомнить – для чего катедра создавалась. Под убаюкивающее позвякивание лабораторных пробирок как-то забылось, что в пробирках тлеет биологическое оружие. И ничего я не забыл – ни Будапештский меморандум, ни «сасите, хахлы», ни «поехал на сафари охотиться на укросвиней». Не забыл нашу растерянность, беспомощное состояние и чувство ошеломления от неслыханной подлости. Честно говоря – меня даже Крым так не задел, как кацапская радость по этому поводу.

Вот шо, кацапы.

На Майдан, которым вы нас попрекаете, мы вышли не все сразу. Сначала одни, потом другие, потом третьи. Через год на Майдан вышли даже такие слоупоки, как я.

Мне не нравится, когда брусчатку, купленную за деньги налогоплательщиков, разбирают на пращи, но если альтернатива этому – мрачный пи#дец, в котором вы живете, то нехай разбирают. Лучше я второй раз заплачу за брусчатку, чем буду всю жизнь платить за рязанское болото. Больше вольготно скользить по украинской земле вы не будете, только как кот #опой по наждаку – метр дороги за килограмм мяса.

Поэтому идите на#уй, кацапы, со своими обвинениями в нацизме. Какая может быть национальная ненависть к вам, если у вас нет нации? Ненависть к карманникам, насильникам и гопникам – где здесь национальный элемент? С каких пор быдло стало нацией? Эдак скоро потребуется не разжигать против глистов, потому что у них деды воевали в кишечниках моих дедов.

Нам дорого обходится кацапский избирательный интернационализм. Идите домой, здесь водки нет. Усвойте этот положняк, кацапы.

Он должен стать независимым от всего остального — погоды, цены на газ и политических раскладов.

***

Интернациональную идею кацапы выбросили из жизни уже давно, установив в своей недоимперии жесткий религиозный, языковой и культурный отбор, усредняя человека до взаимозаменяемого, как шуруп, канцеляриста. Поэтому, как только я слышу: «Вставайте люди русские!» — мне хочется, как тот еврейский дирижер из анекдота попросить артиста петь в зал, а не в оркестровую яму: «Здесь ваших нет». Русских, стараниями России, уже нет даже в зале, не только в оркестре.

«Русский» – это тот, кто выучил один язык, и утратил способность к изучению других в шесть лет. Это тот, у кого национальный костюм – пинжак, тухли и треники. Тот, кто путает гжель и палех, самовар и самогон, болеет за спартак и хоккей, и хочет вперде роиссю чтобы сталин-гагарин давай накатим дай закурить.

Национальный вопрос в России всегда был засапожным ножом, доставаемым по необходимости кого-то зарезать. Когда необходимости не было – его засовывали обратно за халяву чобота. «Чо ты как нерусский? Ты что, по-русски не понимаешь? Тебе же русским языком сказано!»

В стране, где намешано сто сорок национальностей, «русский» стало синонимом «человеческий». Если это не нацизм, то #уй его знает, какой нацизм бывает, и бывает ли он вообще. Я, наверное, нерусский, томушо в таких хитрых и тонких фашизмах не разбираюсь.

Нет, я не понимаю попорусски, я якут. Говорите, пожалуйста, в Якутии по-якутски.

О, был бы ты горяч или холоден – говаривал когда-то Джизес Крайст, — но ты теплый, и я тебя изблюю из уст своих. Был бы ты эрзя или меря – никаких вопросов. Любой народ достоин уважения. Я, например, отчасти финн, потому что слушаю «Вяртиню» и учу слова песен в переводе Балалайнена. И угр, потому что люблю ланьок. Иногда еврей – потому что «Бублечке». А иногда вообще испанец, ибо «Ме густа токар гитара».

Но кацап – он по национальности никто, сын юриста и комсомолки. Народы, на которые он наступил, он презирает, а на которые не наступил, ненавидит.

И будет изблеван из уст.

***

Я не вижу никакой межнациональной розни в сопротивлении навале безродной и беспамятной сволочи. Для межнациональной розни, как подсказывает здравый смысл, требуется минимум две нации, чтобы было между кем рознь разводить. Отбиться от пьяного урлака – где здесь национальный вопрос? Для него любой, кто с кошельком – бендера или жыд.

Алкороссы напрасно считают себя угрофиннами. Какие они на#уй финны и угры? Дети паравоза и газеты «Правда». Десяти слов на своем языке не скажут.

Ньет, Молотофф. Идите на#уй. Водки здесь нет.

Лука Горький
http://roissya24.net/editors-choice/internatilnalism/

ПИСЬМО К НЕИЗВЕСТНОМУ РОССИЯНИНУ

Дорогое российское население, не могу вас назвать, к сожалению, ни братьями (сестрами), ни даже друзьями.

Я хочу, чтобы вы стали нашими последователями и партнерами. А сегодня мне искренне вас жаль, и я, как и большинство моих соотечественников-побратимов, не испытываем к вам ни ненависти, ни злобы.

Так получилось, что мы противостоим сегодня вашей армии – третьей армии Мира. По количеству техники и солдат она превосходит нашу армию втрое, поэтому мы осознаем, что не можем ее победить сами.

Мы можем ее задержать, максимум – остановить.

Экономика остального Мира обещает нам в этом помочь, но человеческие, людские усилия и жертвы лягут только на наш украинский народ.

Остальное должны сделать вы сами.

Вы боитесь, вы разобщены, вы неуверенны в себе и соседях, но мы вам поможем. Это будет жесткая, жестокая помощь.

К сожалению, другого пути к свободе нет.

Если вы не видите другого выхода в жизни, кроме как завербоваться в армию роССии для войны в Украине — не отчаивайтесь.

По прибытию на территорию нашей страны у вас появляется свобода выбора, как в каждой свободной стране:

а) сдаться и перейти на нашу сторону, и уже вместе отстаивать свободу, в том числе и свою собственную;

б) мы вас убьем, как и любого другого агрессора, посягнувшего на нашу свободу.

Не переживайте: мы постараемся сделать это как можно быстрее, без садизма и издевательств.

Мы не станем скрывать факт вашей гибели, а наоборот – поставим в известность ваших родных, чтобы вашу смерть не смогло скрыть ваше командование.

Мы не испытываем потребности вас мучить – мы хотим остановить вашу армию и изгнать с нашей земли.

Простая логика подсказывает: чем больше похоронок получат ваши родные – тем быстрее они перестанут бояться, как за вас – мертвых, так и за себя – следующих в очереди.

Если вы работаете на военном заводе, и ваш труд превращается в снаряды и патроны, танки и самолеты, которые несут смерть нашим согражданам, будьте готовы умереть прямо на рабочем месте, среди результатов своего труда.

Не бойтесь взрывов метро и своих домов – это методы вашей ФСБ для разжигания страха и ненависти, а нам ненависть не нужна.

Ненависть и страх – эмоции рабов, а не свободных людей. Дома и на улице вам ничего не грозит с нашей стороны.

Наша цель – ваша армия и ее дееспособность, пока она на нашей земле.

Если вы работаете в мирной отрасли, но задействованы во взаимодействии с армией, например на ж/д, — будьте осторожны.

Мы постараемся, чтобы под откос ушли только платформы с бронетехникой и вагоны со снарядами, а команда машинистов осталась жива, но на войне всякое случается.

Это- официальная эмблема власовской РОА. Что, вата, нравится?!

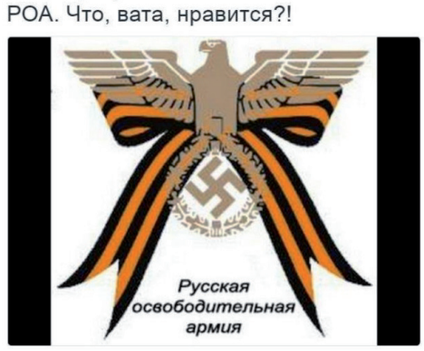

Простите нас за будущие ошибки – у нас просто нет других методов ослабления вашей армии.

Если ваша армия окажется настолько сильной, что на первых порах сможет оккупировать нашу страну – не отчаивайтесь.

Ваши солдаты все равно будут умирать на улицах наших городов, в лесах и полях до тех пор, пока последний роССийский солдат не покинет землю Украины самостоятельно, или лежа в полиэтиленовом мешке.

Они не пропадут без вести – мы постараемся сообщить родным каждого оккупанта о его печальной судьбе.

Берегите своих солдат.

Обязанность солдата защищать свою страну, а не разрушать чужую. Мы не хотим разрушать вашу страну, у нас и в своей дел невпроворот. Берегите себя. Берегите своих солдат.

Василий Головцын, инженер, бывший офицер украинской армии,

Висловлюємо вдячність за друк і доставку Миколі Покотилі та Максиму Білявському.
Видання не комерційне. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Наша адреса у Facebook : www.facebook.com/Бойовий-бюлетень-350122962046015/)